

JÁNOS
EVANGÉLIUMÁNAK
SZELLEMI MAGYARÁZATA

ADELMA
IRÓMÉDIUM UTJÁN

A „REFORMIRENDE BLÄTTER” ELSŐ KÖTETÉBŐL AZ
„ÉGI VILÁGOSSÁG” 1917-1918. ÉVFOLYAMAINAK NYOMÁN

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

BEVEZETÉS	3
ELSŐ FEJEZET	4
MÁSODIK FEJEZET	16
HARMADIK FEJEZET	18
NEGYEDIK FEJEZET.....	24
ÖTÖDIK FEJEZET	28
HATODIK FEJEZET	32
HETEDIK FEJEZET	38
NYOLCADIK FEJEZET.....	42
KILENCEDIK FEJEZET	47
TIZEDIK FEJEZET.....	48
TIZENEGYEDIK FEJEZET	50
TIZENKETTEDIK FEJEZET	52
TIZENHARMADIK FEJEZET.....	54
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	56
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	57
TIZENHATODIK FEJEZET.....	60
TIZENHETEDIK FEJEZET	63
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	66
TIZENKILENCEDIK FEJEZET.....	67
HUSZADIK FEJEZET.....	69
HUSZONEGYEDIK FEJEZET	71

BEVEZETÉS(*)

Isten legyen veletek!

A ti létetek, lényegetek s életetek nagy törvénye feltáruul előttetek, ti gyermekei a földnek!

Isten van, az Ő világosságának szellemei, az Ő törvényeinek alaposzlopai, ők vannak, és ti valamennyien vagytok és éltek örökké.

Egy üdvözült szellem szól hozzátok, én, aki méltatva lettem arra, hogy Jánosnak, a Krisztus tanítványának neveztessem. Nekünk valamennyiünknek, akik akkor apostolok és tanítványok voltunk, most egészen kell betöltenünk azt a feladatunkat, melyet csak félig teljesítettünk, még pedig a kinyilatkoztatás vagy közlés útján. A keresztény időszámítás kétezredik évének befejezése előtt nekünk valamennyiünknek szellemileg újból el kell jönnünk annak a megmagyarázása és befejezése végett, amit akkor isteni sugalmazás alapján leírtunk. Innen a mostani nagy szellemi mozgalom az emberek között, innen a kiosztása közöttük a különféle szellemi adományoknak, melyek ezen korszakban (mert minden korszaknak megvannak a maga kifejezései és fogalmai) médiumításoknak neveztetnek.

Az antikrisztus is, az ellentét, a kígyó is kezdenek erősen mozgolódní; ezek az idő jelei. Azért, ti szellemiek imádkozzatok, imádkozzatok és vonzzátok magatokhoz az Isten kegyelmét! A szellemnek erős és jó akarata sokra képes és legyűri az ellentétel.

Mi apostolok és Krisztus tanítványai valamennyien szegény, tudatlan emberek voltunk, és mégis magunkhoz vonzottuk az Isten kegyelmét Krisztus által. De hogy is lehetett volna másképpen! Aki akkor Vele személyesen érintkezett, azt okvetlenül eltöltötte és meghódította az ő isteni lénye, az ő felséges bölcsessége s az ő mennyei kegyelme.

Csak egy volt, akire nem hatott ez a vonzás! Miként a dolgok kezdetén Isten közelében történt meg a Messiások bukása, épp úgy volt itt a földön is Krisztus közvetlen közelében egy nagy erejű ellentétes szellem, aki ellenállt az isteni szeretetnek. A Mester megtérített mindenkit, meggyógyított is mindenkit, valamennyien törekedtek hozzá hasonlókká válni. Csak egy volt annyira elütő, hogy ellenállt ennek az erőnek, ennek a befolyásnak! Midőn Krisztus mennybemenetele után, a pünkösdnapon tudomást nyertünk a saját küldetésünkről,

akkor többen elhatározták, hogy evangéliumokat vagy könyveket írnak, melyek Krisztus szavait és életét tartalmazzák.

Mi Krisztus által elnyertük az ő szellemével, tehát illetve, az Istennel való közvetlen közlekedés adományát; miképpen egykor Mózes, úgy felfogtuk mi is az Isten őstörvényének szavát, az ősigazság hangját; eljutott az hozzánk, a földhöz illő formában. Ezen forma szerint, ezen törvény szerint, ezen hang szerint írtak az evangéliumok, hasonlóképpen az apostolok levelei. Ugyanazon törvények szerint írtak és szóltak még sokan, ami nem lett feljegyezve, vagy ami mint írás elveszett. A világ képtelen volna felfogni azokat a könyveket, melyek mindezt leírnák, pedig mégis mindig csak arról az egy, egyszerű igazságtól van szó. Az evangéliumok csak magját tartalmazzák a Krisztus tanainak, magját az ő életének és eljárásának, működésének és gyógyításának. Hiszen ezerszer többet cselekedett és szólott Ő, mint amennyit fel lehetett jegyezni. Most tehát a mi feladatunk tárgítani és magyarázni tanának ezen magját kiválasztott médiumok által. Ezen médiumok útján újból akarjuk azokat hirdetni, más médiumok útján a többi nemzeteknek. Mind valamennyinek újból kell hirdetni Isten igéjét.

ELSŐ FEJEZET(*)

Az én evangéliumi bizonylatom első négy versét félreérteni lehetetlen. Vegyétek a szavakat a maguk egyszerűségében és igazságában, úgy, ahogy szólnak. Sokan okoskodtak rajtuk, s ezzel elcsavarták azok világos értelmét.

„Kezdetben vala az Ige”, ez egy megtámadhatatlan világos mondat; épp úgy a két következő mondat: **„az Ige Istennél vala, és Isten vala az Ige.”**

Az **Ige** Isten akaratának fogalmát jelenti, **Isten** és az ő **akarata Egy** és minden, ami létesült, általuk létesült, azaz **ők teremtettek.**

A 4. versben az mondatik, hogy: **Istenben** van az élet és hogy ez az élet lesz az emberek világossága vagy szelleme. Én akkoriban híven leírtam a kapott isteni szavakat; azok rövidsége és világossága hűséges útmutatója kellene, hogy legyen az embereknek az igazsághoz. Manapság kell e szavakat kiegészíteni, ami meg is történt már

Mária által a „**Szellem, Erő, Anyag**” című könyvvel. Én itt azt mondom: Kezdetben vala **Isten**, az ő akarata, s ennek következményeként mindaz, ami létesült, t. i.: a **teremtés**. **Istenben** volt az **élet** és az emberek **világossága**. Ezen világosság alatt itt különösen Krisztus értendő, általánosságban pedig a Messiások összessége. E világosságnak kellene világítania az embereknek, azaz a bukott szellemeknek, vagy a sötétségnek; de a sötétség, azaz a bukott szellemek nem ismerték azt fel. Ha a világosság alatt értjük a törvényes Messiások összességét vagy a **Fiút**, akkor a sötétség szava alatt értjük a bukást vagy **ellentétet**, melyen keresztül világít a világosság.

A 6. versben szólok Keresztelő Jánosról, ki mint magas szellem, Isten által küldve, jött a földre, hogy mint előfutára az igazi Messiásnak bizonytságot tegyen ama világosságról. Midőn a 8. versben mondom, hogy: ő maga nem volt ama Világosság, úgy ez azt jelenti, hogy ő, **János, mint másodrendű szellem, a maga lényegisége szerint nem volt egyenlő a világossággal vagy Messiással**. Ismét a „Szellem, Erő, Anyag” című könyvre hivatkozom, melyet Mária szelleme írt meg ugyanazon médium által, s amelyben a másodrendű, vagy embrió-szellemeknek az elsődök bukása után való megteremtése világosan meg van írva. János, a harmadik világosság vagy másodrendű szellemek köréből való tiszta és erőteljes szellem, volt hivatva arra, hogy bizonytságot tegyen a második világosságról, a Messiásról, az elsőszelleméről. Isten az első világosság, a kezdet; Belőle származott a második világosság, az Ő szellemének elsődjei - Krisztus, és a bukás után a zűrzavar után Istenből és a mindenségből és az elsődök közbenjárásával a harmadik világosság, az embrió, vagy másodrendű szellemek, kikhez tartoznak János és az összes szellemek.

A 9. versben mondom, hogy Krisztus volt amaz igaz világosság, mely megvilágosít minden e világra született embert. Neki van hatalma az összes emberek fölött, az összes bukott szellemek fölött, kiket megvilágosítania, erősítenie, megváltania kell. Krisztus a világban volt, midőn az teremtvé lett, de a világ az ő lényegiségét nem ismerte fel.

Istenből és az Igéből: az elsődök; ezen a kezdet elsődei között Krisztus. **Lássátok meg ebben a mindenség alaposzlopait, ezek összességében a Fiút, aki által az összes szellemek eljutnak az Atyához, azáltal, hogy hasonlökká válnak a Fiúhoz.**

Az emberek, nem tudván maguknak megmagyarázni ezt a háromféle szellemisséget, amit pedig mindenben átéreztek, Krisztust Isten valamelyes töredékének tekintették, Isten valami emberré lett részecskejének, mely íme most ismét **Istenben Egy**. Ez a fogalom az evangéliumban nem így van előadva, Krisztus saját bizonylata nem ily értelemben szólt; ez tehát a Krisztus emberré levésének és átszemlélésének emberies magyarázata. Pedig milyen nehéz és milyen természetellenes ez a fogalom! Megszünteti Krisztus személyiségét mint **Krisztusét és Isten Fiáét**. Természettörvényi állásontról ez a felfogás nem világos, mert nem igaz. **Csak egy oszthatatlan isteni princípium van: egy Isten, egy Szellem az összes szellemek fölött, egy Teremtő.** Ebből az örök Atyából: a fiuk, az ő szellemének elsődei, akik kezdetben az Atya mellett voltak, akik megmaradtak Vele mindig benső összhangban, akik szeretetre, akaratra, bölcsességre nézve egymással egyenlők, úgy hogy azok az ezrek az összhangban egyek, úgy hogy ennek a láncnak egyik tagja épen olyan, mint a másik. **Ha ők valamennyien emberekké lennének, akkor valamennyien olyanok lennének, mint Krisztus,** minthogy a szellemi egyesülésnek és tökélynek, az Istenhez való hasonlóságnak ugyanazon fokát érték el. Ők mindazonáltal önálló lényegiségek, egyéniségek, körülvéve egy világosságtól, ugyanazon mennyei testiségtől. Egy az ő gondolatuk, mert egy az ő szeretetük, egy az akaratak; ők élnek az egymáséihoz hasonló formákban és megmaradnak mégis egyéniségek, alanyok.

Minthogy az embereknek, az ő nagy ferdeségeik mellett, ily nagyszerű összhangnak fogalma lehetetlennek látszott, azért ők még súlyosabb, sőt az egyéniséget egyenesen megszüntető törvényeket gondoltak ki. Nincs törvényes bizonyosság a dogmákban, melyek éppen csak felkényszerített, emberek által felállított hittételek. A földön, persze, az isteni igazság csak az ember által nyilatkoztatható ki, minthogy ő az értelmiségnek és észnek hordozója. Minthogy pedig az emberek és a szellemek közti közvetlen közlekedés messze van még

attól, hogy teljesen összehangzatos legyen, azért az isteni kinyilatkoztatások eddig csak kivételesen juthattak el az emberekhez. Most azonban elérkezett „a beteljesülés ideje”, amidőn az igazság sokaknak írása és szava útján megszólal.

A 11. versben mondom, hogy: Krisztus a maga tulajdonába jőve, vagyis abba a bolygóba, melynek vezetését és megváltását Ő vállalta. Az elsődök képezik a maguk egységében az erőt, ők hordozói a mindenségnek, képviselői az Isten-szellemnek. Ők dolgoznak a természettörvényekben, a teremtő erőnek, a teremtő akaratnak kihatásában; a legkisebb eltérés ettől a törvénytől bukás. De hogyan is térhetnének el ők, akik kezdettől fogva Isten fiai maradtak, s akik a világok megváltói! Az egyesülés és erő bizonyos fokának elérése viszonylagosan és hasonlatosan Istenhez csalhatatlanná tesz. Ezt látjátok Krisztusban, Isten Fiában.

Krisztus eljőve a maga tulajdonába a földre, de az emberek nem értették Őt meg, nem fogták Őt fel és tagadják manapság is az Ő lényegiségét; mindazoknak pedig, akik Őt magukba fogadják, megértik és szeretik, ad Ő erőt és hatalmat arra, hogy **Isten gyermekeivé** legyenek.

Nem látta meg a világ Krisztusnak ezt az erejét és hatalmát s ezeknek hatását az Ő apostolaira és tanítványaira? Nem voltunk mi valamennyien szegény, tudatlan, jelentéktelen emberek, és nem tanultunk meg Krisztus ereje által isteni, világfölötti módon gondolkodni, beszélni, írni? Igenis, Ő megadja ezt a hatalmat, ezt az erőt mindazoknak, akik hisznek az Ő nevében, mert hit nélkül nem lehet nyerni kegyelmeket, melyek lepattannak a hitetlenségről.

A hit vonzó, a hitetlenség taszító erő; ez okból vonzza az ember magához a hit segítségével Isten kegyelmét s a szellemi adományokat, épp úgy, mint ahogyan a hitetlenség által azokat magától eltaszítja. **Ez természettörvény, nem képzelődés vagy koholmány. Ez okból nem kapnak a hitetlenek szellemi jeleket, s ez okból, a hitben fekvő ezen erőnél fogva vonzzák a hívők magukhoz a szellemi nyilatkozatokat.**

Az anyag világtudósai megvetik a hitet és az elsötétedéshez vezető első lépésnek tartják azt; pedig éppen **ő a megalapozója a tudásnak**, mindig ő az A, a tudás a B; mert a bizonyos (pozitív) tudást megelőzi a „kezdetleges” hit.

A 13. versben azt állítom, hogy csak azok fogják felfogni a hitnek erejét, akik nemcsak érzéki életet élnek, hanem zavartalan értelmében megőrizték az Isten világosságát, azaz saját szellemüket; mert hogyan is akarhassa felfogni a fonákság az egyenesét? **A hitetlenek tehát nem megvetésre, hanem mély szánalomra méltók; s akiknek hite van, az ne büszkélkedjék azzal, mert az igaz hitben van a tudás, ez pedig magával hozza az alázatosságot.** Az emberek azt állítják, hogy a tudás kizárja a hitet, mert mihelyt az ember tud, már nincs szüksége hitre. Én pedig azt mondom: A hit csirája a tudásnak (a kutatásnak) s ezzel Eggyé kell lennie; ő a lélek, az élet szikrája, a tudás a test, a forma. Nos tehát, mi volna a test élet nélkül? Nem-e ez az első mozgató erő?

A 14. vers megerősíti Krisztus emberré levését vagy földi születését, kísérve az ő isteni, emberfölötti fenségességétől. A testöltés módjára rá fogunk még térni.

A 15. versben János bizonyosságot tesz Krisztusnak ezen születéséről, és beismeri itt világosan és határozottan, **hogy Krisztus őt megelőzőleg lett teremtve. Krisztus, mint Isten elsődje előbb volt Jánosnál, a másodrendű szellemnél.** Láthatjátok, mily világosan ismerte János a maga szellemi lényegiségének törvényét, s azt a különbséget, mely a szellemi princípiumokra (képességekre) nézve közte és Krisztus között fennforog. Ennek fel kell tűnni minden gondolkodó előtt és mindenki levonhatja magának belőle a szellemi lényeges különbségeket.

A 16. vers így szól: „**Az Ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért**”. Így van! Mert hiszen a későbbi teremtés a Messiások vezetése alatt jött létre, minélfogva mi valamennyien, mi másodrendű szellemek, Istenen kívül nekik, a Messiásoknak, avagy Neki, Krisztusnak, hálára vagyunk kötelezve, mert **Ő a hordozója és elosztója a kegyelmeknek, ők a törvények szellemi tényezői.**

Mózes kapott törvényeket és parancsolatokat a nép számára, a még műveletlen emberiség számára; Krisztus pedig hozott isteni igazságot, kegyelmet, szellemadományokat, megváltást és megvilágítást. Ő volt ugyanis az Úr és Mózes a szolgálja.

A 18. vers utolsó mondata, mely szerint: **„amaz egyetleneg született Fiú, aki az Atyának kebelében vagy, az beszélt meg nekünk”**, megsemmisíti az első mondatot, mely szerint: „az Istent soha senki nem látta”; mert az egyszülött Fiú, aki Isten fénykörében, a birodalom központjában van, igenis látta őt. Szemléljétek ebben az Isten és a Messiás közti benső összhangot, és keressétek ismét Krisztusnak az összes többi szellemek fölött álló magasztosságát. A „senki” alatt itt a hús, az anyag értendő, és világosabban így kellene szólnia: „Egyetlen ember, egyetlen érzéki szellem sem láthatja meg Istent”, hiányzanak neki ehhez az összes képességek; de igenis meglátja Őt a szellemi tökély és egység.

A következő versek ismét annak megerősítését tartalmazzák, hogy önmaga, János, nem messiási, nem krisztusi szellem; a maga alázatosságában még prófétának sem nevezi magát, hanem „kiáltó szónak a pusztában”. Arra a kérdésre, hogy „Illés-e ő”, azt felelé: „Nem vagyok”. Mint ember tehát rendes (normális) állapotában nem bír előbbeni lényegiségének tudatával; de emelkedett szellemi állapotában (extázisban) igenis tudatával bírt annak, épp úgy, mint ahogy saját földi küldetésének teljes tudatával rendelkezett. Az újra testöltés törvényének alap gondolata az ázsiai népek sok vallásában él, de többnyire eltorzítva és elhomályosítva. Az újra testöltés, azaz az anyagi testek gyakori változtatása követte a szellemek bukását mint megváltó haladási és művelődési törvény; erről egyéb iránt ezen médium és más médiumok is eleget írtak már magas és kifejlődött szellemek nyilatkozatai alapján. **Itt csak hangoztatni és kiemelni kívánom ezt a törvényt, csak annyit akarok itt mondani, hogy újra test-öltési törvény létezik, mint a szellembukás következménye.** Ez a törvény isteni jószág, kegyelem, kiegyenlítés és kiengesztelése az ellentétnek a törvénnyel. Következménye a szellemek bukásának. Bukás nélkül nincs bűn, nincs ellentét, nincs anyag, hanem örökké zavartalan összhang és szellemi továbbképződés; de mert a szellemek elbuktak, azért a következmény érzékiség, anyag, emberré levés.

Mármost az olyan szellemek, akik nem buktak, akik az összhangot meg nem zavarták, és tiszták maradtak, azok szabadon tovább képződhetnek az anyagtalanban, megmaradnak szellemeknek, munkásoknak a szellemiben és **megtalálják ott a maguk haladását**. Ez szolgáltatta az alap gondolatot ahhoz a hithez, hogy vannak arkangyalok, Szerafimok és Kherubimok, melyek valamennyien a foklétrába foglaltatnak, és mint ilyenek léteznek. **A szellemek bűnbeesésük mélységéhez és természetéhez képest részesülnek a testöltésben**. Van itt egy nagy foklétra és vannak határozott törvények arra nézve, hogy mennyi anyagváltoztatást igényel ez vagy amaz eset egészen a szellem megtisztulásáig. Vannak szellemek, akiknek csak egy emberré levésre van szükségük, hogy azután kiképződhessenek a szellembirodalomban, az anyagtalanban. Ezen törvény, úgyszólván, egészen a szellem minősége és lényege szerint nyer alkalmazást. Kényszer nincs, de igenis van természettörvény, melynek követéséhez van a szellemnek szabad akarata és esze. A mélyen bukott szellem, akinek esze pusztá ösztönné fajult, aki már nem képes szellemileg szeretni, gondolkodni, ítélni, beleesik a körforgás természettörvényébe, mígnem újból felébrednek az ő szellemi képességei - ekkor azután újból kezdődik az önmunkálkodás. **Saját akaratával és eszével kövesse és tartozik követni a szellem ésszerűen a természettörvényt, elismerve ennek bölcsességét. Küldetéseket, magasabb természetű feladatokat végeznek magas, jóknak megmaradt szellemek Isten iránti szeretetből**. Ez történt Jánossal is. Neki, mint Krisztus előfutárának kellett feladatot teljesítenie, ő tüzetesen ismeri azt az álláspontot, melyet elfoglal a Megváltóval szemben.

A 26. versben mondja: „Én keresztelek vízzel” s ezzel azt akarja mondani: Mit is ér az én keresztelesem Krisztus szellemi keresztelezéséhez képest! Én csak a formát adom meg, a jelt; Ő azonban a megváltást, a szellemet, az erőt. A keresztelezésről óhajtok itt valamelyest behatóbban elmondani. Minden, ami szellemi, ezen anyagi világon formára szorul, szóra, kifejezésre; így Krisztus tana is formát, kifejezést igényelt, mint jelét a felvételnek és követésnek. A szellemiségnek ezen kifejezése a keresztelezés, melynél fogva a Krisztus követői „keresztényeknek” neveztetnek. Krisztus maga is vízzel keresztelt.

Feltette az illetőre kezeit, imádkozott és szólt: „Vegyed a szellem keresztségét, a bűnökből való megváltást, a szellemi adományok erejét a Mennyei Atya nevében! Ámen”. Így szólott Ő, így cselekedett Ő, s így lettünk mi valamennyien általa megkeresztelve. Az Ő ereje és szeretete áthatott bennünket, átváltoztatott bennünket, megváltott bennünket. Mért is keresztelt János, és mért kereszteltette magát általa Krisztus?

A 31. versben mondja János, hogy „ő jött keresztelni vízzel, hogy megjelentessék a Krisztus”, tehát azért, hogy ismét bizonyóságot tegyen a Messiásról. Ezután mondta, hogy aki küldte őt keresztelni vízzel, így szólt: „Akin látod az Istennek lelkét leszállani, és rajta megnyugodni, az, aki keresztel Szent Lélekkel”. És János meglátta egy galamb alakjában, és tudta és megerősítette nyíltan és szabadon, hogy ez az Istennek Fia, a Megváltó, aki egyedül bír erővel és hatalommal, keresztelni Szentlélekkel, amihez ereje semmiféle más embernek nincs. **Ezen bizonyágtétel után megkeresztelte ő Krisztust; mért? Mert Krisztus ezzel akarta megalapítani a keresztség szentségét és törvényét.** Azt akarta ezzel mondani: Elhozom nektek a megváltás szellemét, íme vegyétek annak formáját a keresztség által. A bűn eltörlésének képletes kifejezésében benne van a megváltás szelleme és értelme. Minden szellemi erő kénytelen a földön valamivé áthasonulni, hogy közölhető legyen az anyaggal. Ez az értelme a keresztség fölötti imádkozásnak; ezért kell mellette Istenhez, Krisztushoz és a megvilágító szellemhez fordulni, hogy azt érintse a tiszta, megváltó szellem s ilyképpen az emberiségnek megváltást és megvilágítást nyújtson.

János bizonylatában a keresztség mint parancsolat szerepel; a keresztség egyúttal mint szent törvény is áll előttünk, mihelyt Krisztus, mint ember, ennek a törvénynek alávetette magát. Mikor te imádkozol, összeteszed kezeidet, felemeled szellemedet, valamely formában Istenhez intézed imádat, mert mindennek megvan a maga képlete, kerekdedsége kifejezése. A keresztség feladata, hogy a megvilágító szellem közlése, a bűnből való megváltás, a Krisztus kötelékébe való belépés legyen. Ennek a kifejezése végett tette fel Krisztus kezeit az illetőre, s imádkozott és keresztelt. De Krisztussal senki sem egyenlő. János is feltette kezeit, s imádkozott a víz fölött, mely így megszellemesítve, tiszta erőből áthatva s átváltozva, mint forrása a

megváltásnak lett az emberek fejére öntve. S így kereszteltek Krisztus összes utódai és apostolai. Csak az igaz imához, a benső felemelkedéshez járul az Isten megváltó szelleme, csakis így, ezen törvény alatt változik át a víz megváltó forrássá.

Minthogy azonban a kereszténység későbbi képviselői anyagiassokká lettek, s imádkozni többé nem tudtak, azért ők ezt a szellemi hézagot mindenféle formaságok terhével akarták kitölteni. Imádkozni! Imádkozzatok ti emberek, akik kereszteltek. Forduljatok a Szentlélekhez; felemelve kezeiteket Istenhez; áldjátok meg a vizet, kérjétek arra az Isten erejét, vonzzátok azt bele, legyetek annak vezetői, s öntsétek az ily módon átváltozott vizet a bekeblezett szellem fejére: az ő Teremtőjének, Megváltójának és Mesterének, s az őt segítő szellemeknek nevében. Pedig, mily ritkán - de milyen ritkán keresztelnek ezen benső, hitteljes módon. A keresztség tisztán formasággá, közönséges eszközzé süllyedt. Legkevesebben hisznek a keresztelés megváltó erejében, megvilágosító szellemében; s a legtöbben szívesen elhagynák azt, mint fölösleges formaságot, ha nem tartanának attól, hogy akkor pogányoknak vagy zsidóknak neveztetnek, - százalmas mosollyal tekintenek azokra, akik a keresztségben szellemi cselekedetet keresnek! **És ki az oka az emberiség ezen hitetlenségének?** Azok, akik méltatlanul képviselői ezen igazságnak; azok, akik saját lanyhaságuk, saját materializmusuk által a keresztségét pusztá szokássá, gyakorlattá alacsonyították; azok, akik elmennek keresztelni, mintha valami szellemtelen üzlet elé járulnának!

Emberek! Elég sokáig néztük mi mindezt. A szellem, a dolgok lényegisége, ismét fel lesz ébresztve, újból megerősítve. Isten újból kihirdeti nektek a régi igazságot a szellem által, s ez a szellem megnyilatkozik nektek a médiumok útján, hogy beteljesüljön a Krisztus szava, aki azt mondja: „Veletek leszek az idők végezetéig”. **Igenis, érkezett az ideje annak, hogy az Istentan tisztasága és magasztossága nektek újból kihirdettessék, nem pusztán mint tan, hanem mint határozott természettörvény.** Ez a törvény benne van az imában, a kézfeltevésben, a keresztvíznek a megváltás forrásává való átváltozásában, és megnyilatkozik akkor, amidőn az erő vonzásának és felszívásának összes feltételei beteljesültek. Ti spiritisták vagytok arra

hivatva, hogy képviselői legyetek ezen keresztszövetség felújításának, ti Istennek szentelt tiszta médiumok pedig, hogy ennek az Isten-erőnek képviselői legyetek.

A 36. versben János Isten bárányának nevezi Krisztust, mert Krisztus feláldozva önmagát és saját magas szellemi természetét, Isten és teremtmény társai iránti szeretetből emberré lett a földön, azért, hogy elhozza oda Isten igazságát és törvényét, azaz a megváltást. Az én evangéliumi bizonylatomban Krisztus születésének módját nem írtam meg, mert akkor nem lett nekem megmondva, hogy ezt tegyem; ma azonban ki kell azt nyilatkoztatnom ezen médium útján. Lukács és Máté írtak Krisztus születéséről; megemlétték azt, anélkül, hogy fellebbentették volna a szónak szellemét. Most azonban mi fellebbentjük e szónak szellemét, e születésnek természetét és lényegiségét.

A 41. versben megismeri András, azután Simon, Péter, a **45. versben** Fülöp, a **49. versben** Nathanael Krisztust mint Isten Fiát, s a próféták által megjövendölt Messiást. Mindezek elismerték Őt és felismerték Benne a magasabb lényegiségét és isteniséget, mindezek megéreztek Benne a megváltó erőt. Az ő elismerésükre válaszolt nekik Krisztus: „Ennek-utána meglátjátok az eget megnyilatkozni; meglátjátok, miképpen az én testvéreim, az angyalok, leszállanak a szellemiből a földi dolgokhoz, hogy énelem érintkezzenek, és nekem hozzanak isteni erőt és üzenetet”. Megígérte nekünk a legpompásabb bizonylatokat és nyilatkozatokat az Isten országából, a szeretet és erő központjából, ahonnan Ő jött. Krisztussal lenni s Őt követni annyit tett, mint meglátni, megérezni és osztani az isteni megnyilatkozásokat és megjelenéseket. Itt egyúttal megmondja Krisztus, hogy az ég angyalai Őt meglátogathatják a földön. Itt beismeri nyíltan azt az élénk és folytonos közlekedést, melyet a szellemvilággal fenntart, hozzátéve, hogy a közönséges emberekre nézve sincs kizárva a szellemvilággal való közlekedés. Itt van tehát alapja és megnyitása a földieknek a menyeeikkel, azaz az embereknek a szellemekkel való közlekedésének. Amit Krisztus megtett, azt törekedjenek megtenni az összes emberek, mert Őt, a mintaképet kell követni. **Az összes embereknek kellene tehát törekedniük a menyeeinek megismerésére, a szellemvilággal való közlekedésre.** Ők is tartoznának felhívni az angyalokat vagy tiszta szellemeket, hogy már ők is a földön meglássák nyitva az

eget, azaz hogy már az emberek részére nyilvánvaló legyen az anyagtalannal való közlekedés útja.

Most pedig lerakom bizonylatomat Krisztus születéséről: Isten, a Teremtő elküldte Krisztust, a Megváltót az összes, a földön fogva levő szellemekhez. Krisztus, az Istenhez hasonló Fiú, felruházva Istenéhez hasonló világossággal vagy fluiddal; Krisztus, aki önmagában bírja a megváltás erejét, aki ismeri Istent és az Ő törvényeit, és mint az Örökkévalónak képmása Istenhez viszonylagos teremtőerővel rendelkezik, ez a Krisztus legyen emberré. Betlehemben kellett, hogy szülessék egy szűztől, Dávid törzsből, s épp így meg is történt. **Ha mármost a születésnek ezen módja a földi tudomány előtt lehetetlennek látszik, akkor ez csak annak a jele, hogy nem ismeri a szelleminek erejét és a mennyeknek lényegiségét; jele annak, hogy ez a tudomány csak az emberi törvényeket ismeri, de nem a szellemieket.** Isten elsődje, Krisztus, legyen emberré, mint ilyen éljen és szenvedjen; egész megjelenése szerint ember legyen. Az imént mondtuk, mennyire hasonló Krisztus minden tulajdonságára nézve Istenhez, és még mindig nem írtuk körül elég élesen az Istennel és a törvénnyel való ezen egységét. Ő magában hordta az összes erőket, az összes fluidok csiráját és fejlődését, s ezen teremtőerejének segélyével maga alkotta meg magának a földi testöltést egy tiszta szűznek anyagai és fluidjai által. **Ő nem szorult sem a férfinak, sem a nőnek akaratára a nemzetés céljából. Megvolt neki az a hatalma és tudománya, melynél fogva a születéshez szükséges szöveteket a saját fluidjaiból maga megsűrűsíthette és kiképezthette, hogy önmaga fektethette bele Máriának szülésre képes fluidjaiba az életnek és a mozgásnak csiráját:** a megteremtés törvénye szerint. Ez a törvény azonban azt parancsolta, hogy az a női lény, aki ezen fluidikus áthasonításra méltatva lett, szellemileg tiszta, szűzies legyen; valamely érzéki nő sohasem bírta volna az ezen áthasonításhoz szükséges erőt. Az ezen áthasonításban és születésben fekvő igazság, ezen szellemi és fluidikus foganatás módja sohasem lett volna közölhető az érzékiséggel, hanem csak egy, Krisztusnak megfelelő magas és tiszta szellemmel volt közölhető. Lényegben hasonlóságnak kellett fennforognia mindkettőnek szelleme, ereje és fluidja között, hogy lehetséges legyen ez az ideg-szellemi születés, ez az emberi megjelenés.

Mária átvette Gábrriel arkangyaltól az üzenetet, hogy most elérkezett az az időpont, amelyben ez a jelenség rajta véghez fog menni. Kinyilatkoztatta neki, hogy ő szellemi, földöntúli módon anyjává lesz a Messiásnak, és megígérte neki a Szentlélek megvilágítását és befo-lyásolását. Mária, aki tudatával bírt a saját magas küldetésének és ön-magában hordozta ezen szellemi törvényeknek tudományát, kételke-dés nélkül monda egyszerűen és alázatosan: „Én Isten szolgálója va-gyok, történjék velem az Úr szavai szerint”, és legnagyobb elragadta-tásában énekelte Istennek a maga himnuszait. Krisztus tehát maga ké-szített magának egy, megjelenésre nézve emberhez hasonló testet a Mária fluidjaival való áthasonítás útján. Neki emberré kellett lennie; épp ezért használta fel Máriát, mint tiszta edényt és saját földi testének megszüljét. **A fogantatásnak és szülésnek minden hajadonban meglévő erőit Krisztus életre keltette és mozgásba hozta, úgy hogy ezek magukba fogadva az emberi formák csiráját, azt kiképezték és a világra hozták. Ez a test megjelenésére nézve emberhez ha-sonló volt, anyagára nézve azonban finomabb, nem olyan durva anyagi, mint a nő és a férfi akaratából keletkezett emberi test.** Má-ria megszülte Krisztus testét, melyet Ez töltött el élettel és mozgással. Már most ti azt kérdezitek: Ha Krisztus mint Istenfia teremtőerővel volt felruházva, akkor mért volt még szüksége valamely nőszemélyre a saját emberi megjelenéséhez? Hiszen Ő egészen egyedül Önmagából is megteremthette volna azt.

Igenis, megteremthette volna, de nem tehette, mert hogy megválthassa az embereket, szükséges volt, hogy Neki emberi ré-sze legyen bennük. Azért áthasonult a nőszemély szülési fluidjaival és képességeivel, önmagában hordva az életcsirát, s ily módon része-sülvén a nőszemélyben, lett emberré; de szellemi emberré. Teste nem volt emberi érzékiség folyománya, az egy oly képződmény volt, mely a legmagasabb szellemi tudomány és erő összműködéséből keletke-zett. Megjelenésére nézve ember volt, de lényegileg nem, a fentebb említett okokból. Azért nevezem az Ő emberi testét „emberhez hason-lónak”, azért nevezendő Ő fluidikus megsűrűsödésnek, mely emberi alakot és emberi életet öltött. Ember voltánál fogva szenvedett és élt Krisztus emberileg, isteni voltánál fogva élt és szenvedett Ő istenileg.

Krisztusnak eme burokja már az anyai testben is igen gyakran átváltozott világosságra és fényre és megdicsőítette a maga anyját. **Ezen testen keresztül hatott Krisztus gyógyító ereje a legnagyobb távolásra.** Ezen test, mely olyan volt, mint egy vegyileg összetett ember-test, s emberfölötti erővel és tulajdonságokkal bírt, emberileg szenvedett, mialatt Krisztus szellemének kellett szenvednie az emberiség bűnei miatt. Halála után átváltozott a Krisztus teste. Minthogy rothadásnak kitett alkatrészeket nem tartalmazott, vegyileg felszívódott, szellemileg megdicsőült. Krisztus feltámadott előbbi testének megdicsőült képmásában, s így kellene feltámadnia mindenkinek: átváltozva és megdicsőülve a test képmásában.

MÁSODIK FEJEZET(*)

Ezen szakasz elején meglátjuk Máriának Jézushoz való anyai viszonyát a világ előtt, de aki mélyebben beletekint, annak feltűnik a kettejük közötti szellemi megértés és viszony. Mária tudja, ő érzi, hogy Jézus most be fogja mutatni a saját lényegiségének hatalmát. Egy kis türelmetlenségi gerjedelem alkalmával emlékezteti Őt, mondván: „Nincs boruk”; mire Krisztus neki komolyan válaszolt, intve őt hitre és türelemre: „Nem jött még el az én óráom”. Az átváltozás már készülöben volt, de befejezve még nem volt.

Mária afölötti aggályában, hogy a szolgák nem fognának hinni, figyelmezteti őket, hogy mindazt tegyék meg, amit a Mester nekik mond. Máriában meglátjátok a nőiességnek, az alázatosságnak és az anyai szeretetnek legmagasabb fogalmát. Ő nem volt olyan anya, mint más földi asszonyok, és mégis az ő Krisztus iránti szeretete volt az átszellemült, legnemesebb anyai szeretet, párosulva hódolattal és tisztelettel a Messiás iránt. Ő tudta, hogy Krisztus az Isten küldöttje, mint az emberiség megváltója, mintilyent tisztelte Őt, és daczára ennek szerette is Őt meleg anyai szeretettel. Ő is érzett emberileg, s egyúttal istenileg, ő is épp ezen testetöltés alapján s ezen fluidikus kapocs folytán állott ég és föld között, ami fölségesen tükröződött vissza az ő egész lényében. Képmása ő a hitnek és a szeretetnek.

E fejezet tartalmazza továbbá legelső nyilvános jelét Krisztus emberfölötti tudományának és erejének.

Gyermekkorának és ifjúságának hosszú idején keresztül nyilvános fellépéséig Krisztus csendben és visszavonultan élt Máriával, Józseffel és közeli barátaival, akik a magasabb szellemvilágnak Őt körülvevő megnyilatkozásait az Ő parancsolatához képest titokban tartották. De ebben a csendben és visszavonultságban is gyógyított és tanított Ő. Szelleme akkor is mintegy elragadtatásban volt, teste pedig mintha átváltozott volna. Élete az Ő nyilvános fellépéséig a visszavonultságnak és benső áhítatnak élete volt.

Amidőn elérkezett órája az ő látható működésének a földön, akkor Krisztus teljesen belépet e világba. Hogyan is van tehát az ő első csodájával? Hogyan magyarázható meg a víznek borrá való átváltoztatása? Kezdjük meg csekély bizonyítékkal, mely naponkint előfordul az embereknél:

A delejesség tény, ezt tagadni nem tudományos eljárás. Tudjuk, hogy a delejezett víznek tulajdonsága változik, érzékeny (szentitív) emberek annak ízéről ismerik ezt fel. Egyik melegnek találja, a másik hidegnek, egyiknek édes, a másiknak sós, a különféle benyomások szerint. Minden a víz átváltoztatójának erejétől függ.

A delejesség által minden szellem és ember viszonylagos teremtő erővel bír, amit leginkább láthatunk a delejezett alvajáróknál, (somniaambuláknál), akik látnak, éreznek, ízlelnek olyan dolgokat, melyeket az ő delejezőjük gondol vagy nekik megérezni parancsol. Krisztus pedig rendelkezett önmagában ezzel az erővel a legmagasabb fokban. Ő imádkozott és akarta a vizet átváltoztatni, annak a bor ízét, színet és szellemét megadni, s íme, az Ő akarata megteremtette azt. Mint-hogy a fluidok és törvények tudományát bírta, ennél fogva tudta, hogy milyen vegyi fluid egyesülés adná meg a víznek a bor látszatát, ízét és szellemét, s így ezeket vonzotta oda. Az emberi művészet és vegyészeti is képes bizonyos alkatrészek segítségével vízből bort készíteni. Krisztusnak pedig megvolt az a tudománya és ereje, hogy ezt önként a saját akaratával megtehesse.

Amidőn a 12. versben Jézus testvéreiről tétetik említés, akkor nem Mária gyermekeit kell érteni, mert Mária, miként már mondtuk, megmaradt szűznek, Jézus anyjának; az a fluidikus kapocs, melybe ő belépett, szeplőtlenül megmaradt. A mi szavainkból sok el lett fordítva a fordítással. Akkoriban gyakran az unokatestvéreket is „testvérek”-

nek nevezték. Ily értelemben kell venni itt a testvéreket, mint a legközelebbi rokonokat.

A 16. versben Krisztus azt parancsolja az embereknek, hogy tisztelettel viseltessenek az ima temploma iránt. Ezt a helyet igazán csak a legnagyobb áhítatnak, a legerőteljesebb imának szabadna betöltenie. Krisztus a templomot az Ő Atyja házának nevezi. Amidón a zsidók jelet kérnek Tőle, akkor képletesen a saját testének feltámadásáról szól, mintha azt akarná mondani: Hát nem ismertek engem? Nem elég kezeség nektek az én lényem? Nem elég erőteljes bizonyítékot szolgáltatok én az Isten Atyjával való egységemről?

Az összes emberek megéreztek Krisztus emberfölöttiségét. A hitetlenek, akik nem igen akartak bízni abban az érzésben, jeleket követeltek sejtelmük megerősítésére. Jézus ismerte minden embernek lelkét és szellemét; a 25. vers megerősíti ezt. Ő nem szorult magyarázatra, sem szavakra, az Ő szelleme mindenkin áthatott. Az Ő lényegiségénél fogva természetes volt ez a megismerése, épp úgy az Ő természeténél és személyiségénél fogva természetesek voltak és törvényeken alapultak összes csodái és gyógyításai. Ugyanazon törvények kormányoznak és vezetnek mindent. Az összes, Krisztust kísérő jelenségek különféle lefokozásokban az emberek között is észlelhetők.

HARMADIK FEJEZET(*)

Ezen fejezet határozottan és világosan bizonyítja az újra-testöltés törvényét, a többszöri születés törvényét azok számára, akik a húsból valók, azaz buktak és nem a szellemből valók, azaz tökéletlenek. Bizonyítja azután ezen fejezet továbbá, hogy Krisztus az Isten Fia. Aki ebben kételkedni akar, ám tegye; de az, ami itt meg lett írva, világos és velős, örök igazság.

A tudós Nikodémusnak is akkor érthetetlenek voltak Krisztus szavai, s még manapság is azok majdnem az összes embereknek. A jámboroknak azért, mert ők nem akarják elfogadni az újra-testöltést, s mert ők maguk készítették maguknak Krisztusról saját dogmáikat. A tagadóknak, mert ezek csak az anyagból, a földi élet rövid pillanatából következtek. Nikodémus nagy tekintélyben álló férfiú volt Izraelben, aki tanulmányozta az összes régi könyveket. Hatalmas vonzalmat érzett Krisztushoz, és gondolkozott azon, hogy tényleg Ő-e a megígért

Messiás. Félve az emberektől és az ő gúnykacajuktól, meglátogatta Krisztust észrevétlenül éjjel és szólt hozzá: „Mester! Tudjuk, hogy az Istentől jöttél tanító Mesterül; mert senki nem teheti e jeleket, amelyeket te teszel, hanem, ha Isten leend azzal”.

Erre felelte neki Krisztus: „Bizony, bizony, mondom neked: Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Istennek országát”. Nikodémus előtt ez megmagyarázhatatlannak tetszett, azért újból kérdést intézett, melyre Krisztus világosan válaszolt: „Bizony, bizony, mondom neked: Ha valaki nem születik víztől, a keresztségtől, a Fiúnak elismerésétől, tanától és követésétől, és a Szentlélektől (szellemtől), mint szellemileg gondolkozó, szabaddá lett ember, aki legyűrte az érzékiséget, nem mehet be az Isten országába. Az egységnek és a szellemnek országába, mert a hús és az érzékiség maradnak földiek és emberiek, csak a szellemi tulajdonságok mennyiek és örökkévalók. Azért ne csodálkozzál, ha mondom neked: „Szükség nektek újonnan születtetnetek”, mert ez annyit tesz, mint átváltozni, átszellemlülni, mássá lenni; a húst, a hibákat és bűnöket levetni. Hogy ezeket levethesd, újból kell születned, hogy keresztülmeless a tisztulás összes fokozatain, melyeknek feladata, hogy felemeljenek téged az anyag fölé, hogy tökéletesítsék szellemedet, mely csak így mehet be az Isten országába.

Átalakulás nélkül, újraszületés nélkül nincs átváltozás, nincs haladás. Aki bukott szellem, az kénytelen megbűnhődni a saját bukásának mélységét és fokát; ez vonja maga után a születést és újraszületést. Krisztus azt mondja: „Ti halljátok a szélnek zúgását és nem ismeritek létezésének törvényeit; látni nem látjátok, csak hatásaiból ismeritek. Így járnak köztetek azok, akik magasabb szellemtájakról érkeznek; ti nem értitek meg őket, az ő jeleik nektek csodák és mégsem hisztek azokban”.

A 11. vers így szól: „Bizony, bizony, mondom neked, amit tudunk, azt mondjuk; és amit látunk, arról teszünk bizonyosságot; de a mi tanúbizonyosságunkat, ti emberek nem veszitek be”. És hát nem így van ez manapság is, óh emberek! Mennyire igazán és a mai napokra illően mondja Krisztus továbbá a **12. versben:** „Ha földi dolgokat mondotam nektek, és nem hisztek: mi módon hiszitek, ha mennyieket mon-

dandók nektek?” **Így van, ti még azokat a kisebb fokú szellemi megnyilatkozásokat sem hiszitek el, melyek naponként előfordulnak a földön, mennyivel kevésbé hinnétek el tehát a magasabb szellemi dolgokat!** Hiszen a jeleknek elegendő mennyisége érkezett már. Naponként ismétlődnek a szellemvilágnak ezen intelmei, és mégis tagadják azokat az emberek, kevesek kivételével, akik azokban felismerik a mennyei intést. Méltó-e tehát az emberiség magasabb kinyilatkoztatásokra? Sokan mondják: A szellemi téren való összes bűvárkodások mindaddig egyoldalúaknak és ki nem elégitőknek bizonyultak. **Így van, de miért? Mert ti azt, amit birtok, amit láttok, amit kaptok, soha elegendőképpen ki nem nyomoztatok, és meg nem vizsgáltatok. Ti mindig a dolog külsejével foglalkoztatok, a magjával pedig nem törődtek. Igenis, kaptatok elég jelet, elég csodálatos dolgokat; rajtatok áll, azokat értékesíteni, tanulmányozni, megszentelni.** De mert az emberek anyagiasak, azért nem fogják fel a szellemit, s így újból kell születniük, hogy megtanulják azt megérteni.

13. vers. Senki sem mehet be a mennyek országába, aki ahhoz nem hasonló vagy vele egyenlő, mert az alacsonyabbik csak átváltozás, hasonlívá levés által egyesülhet a magasabbikkal. Krisztus magát Emberfiának nevezi. Ezzel hangsúlyozni kívánja a maga megváltási áldozatát. Mindjárt utána a 14. versben keresztre feszítéséről szól; bizonyítéka ez az Ő határozott előretudásának.

A 15. versben, halljátok csak! Halljátok? Ti, akik lekicsinyelni akarjátok Krisztus erejét és lényét! Igazság és törvény az, hogy mindazok, akik hisznek Őbenne, el nem vesznek; mert ha hisznek Krisztusban, akkor hisznek Istenben, önmagukban és a világtörvényben, s ilyképpen haladnak előre a világosság és örök dicsőség birodalmába. Aki nem hisz Krisztusban, az már önmagát ítélte el, azaz hogy kénytelen elviselni hitetlenségének következményeit.

A 16. versben Krisztus magát az Atya egyetlen egy szülött Fiának nevezi, s ilyennek ismertük fel Őt mi valamennyien, mint ilyenben hittünk Benne és nem veszünk el, hanem ezen hit által közeledtünk Istenhez, mert ez a hit igazság. Most éppen nagy forrongás van az emberek között a Krisztushitre vonatkozólag. **Mereven állnak egymással szemben a vélemények. Az ortodoxok (óhitűek) s a betűnek**

és emberformáknak védői ridegen és hajlíthatatlanul foglalnak állást a tudomány tapasztalataival, az általános szellemtanak, vagy spiritizmusnak is nevezett szellemi megnyilatkozásnak közleményeivel szemben. Tagadhatatlan, hogy a sok szellemnyilatkozat között tévedések és ellenmondások is vannak, különösen a Krisztus fel fogására vonatkozólag. Ez onnan van, mert a közlés lehetősége az összes szellemeknek nyitva áll, és az emberiség magas és kiképzett vezetői mellett sok tudatlan, hitetlen szellem is megnyilatkozik. Ama szellemek bizonylata, akik Krisztust közönséges embernek jelzik és Neki magasabb lényegiségét, nem tulajdonítanak, hamis, és tudatlanságból származik. Mert aki el nem ismeri ezt a Fiút, az elsődöknek az Isten szelleméből való teremtetését, az nem juthat el az Atyához, azaz a tiszta Istenismerethez és Isten megérezéséhez. Ez a megismerés nő és halad lassankint, minél inkább javul és tisztul az ember, minél inkább közeledik a Messiásokhoz; ez a megismerés a legmagasabb tudomány.

Aki tehát el nem ismeri Krisztus lényegiségét és tökéletességét, mely fölötté áll minden emberi dolognak, az önmagát ítéli el, amennyiben az isteni dolgok megismerésében nem halad előre. Ha tehát némely szellemek Krisztust médiumok útján olyan embernek tüntetik fel, mint például Sokratest, vagy Mózeset, úgy ez nagy hiba, mely ezen szellemek tudatlanságából származik, akik nem fogják fel Krisztusnak az előbb leirt módon történt emberré levését. Aki nem ismeri meg Krisztusban a földnek magasabb, isteni, megváltó elemét (princípiumát), amilyen nem volt senki, a földnek akár legjobb embere sem, az **vétkezik**. A próféták kilátásba helyezték Őt, Keresztelő János és mi valamennyien tanúskodtunk mellette, ő **maga nevezte magát Isten Fiának - most a spiritizmus van hivatva arra, hogy újból bizonyosságot tegyen Róla.**

Három szellemi princípium van: **Isten, az elsődök, a szellemek;** avagy: Isten, Krisztus, és - különlegesen a földre vonatkoztatva - emberszellemek. Már ugyanezen médium által megírta ezt Mária szelleme. Mária, aki Krisztusnál van, tehát a dolgokról a legmagasabb tudománnyal rendelkezik. S én mondom nektek: **ez alap- és ősigazság, aki tagadja, vétkezik.** Olvassátok! Olvassátok, óh embergyermek, a **17-22. verseket;** gyöngyök azok a Megváltó szájából,

melyeknek meg kell állniuk minden magyarázat nélkül a maguk magasztosságában és tökéletességében! Ki szólott úgy, mint Krisztus? Kinek a beszéde hasonlít az Ővéhez? Hol található a nyelvnek az az egyszerűsége, hatalma és ereje? Hol van meg a legtisztább erényeknek ez a kifejlődése? Hol tölti be, sőt haladja túl a tett a szót? **Ki volna képes alapítani egy második kereszténységet!** Még eddig nem találtatott senki. Krisztus a maga teljhatalmában utolérhetetlenül áll, bármit mondjanak is az emberek. Őt elérni, ez végcélja a földnek. A világosság egyenlő a jóval, az éltető törvénnyel; a sötétség az ellentéttel, melynek következménye a föld létrejövetele. Mármost az ellentét az ő eltévelyedésénél fogva nem érti meg a törvényt, de öntudatlanul keresi azt. Ezen megnemértésből keletkeznek hibák és ellenmondások a szellemenben is, meg a médiumoknak átadott közleményeikben is.

A 22. versben mondatik: „Jézus ott mulat vala vélek és keresztel vala”, (újabb fordítás szerint: „ott időzött velük és keresztelt”, németül: Jesus hatte daselbst sein Wesen und taufte.) Ez a kifejezés, úgy látszik, szószerinti fordítás, és csak homályos megjelölése annak, ami az eredetiben foglaltatik. Az első kereszténység idején tudta minden megkeresztelt, milyen volt az a „múlatás”, vagy időzés, utóbb elhomályosult annak emlékezete, annak tudata, néhány eset kivételével. **Amidőn azt mondom: „Jézus mulatott velük”, (vagy időzött), akkor ez azt jelenti, hogy Jézus tanította őket; ő kapott isteni nyilatkozatokat, és engedte tanítványait azokba betekinteni.**

Kinyilatkoztatta nekik az Ő mennyei adományait; megmagyarázott nekik szellemi dolgokat, és megmutatta nekik a módokat és utakat, melyek elvezetnek az arkangyalokhoz és angyalokhoz, vagyis a magasabb szellemekhez; adott nekik a maga tanítási és gyógyítási erejéből. A kézfeltevés által közölte velük a legtisztább vonzerőt, a legtisztább szellemi fluidumot. Gyakran megtelt az egész helyiség, melyben imádkozva álltunk, világossággal és fénnel és valami bíborparázzsal, és nekünk imádkozva részt kellett vennünk a mennyei zene dallamaiban. **Jézus keresztelt: A maga erejével telített vizet, mint az elismerés jelét tanítványainak fejére öntötte, s ezzel megadta nekik az erőt másokat keresztelni, és a nyert adományokat velük megosztani.**

Ha a következő fejezetben (4, 2.) az mondatik, hogy Jézus nem maga keresztelt, úgy ez ismét a fordításnak egy homályos kifejezése, mely- sajnos - sok félreértésre adott okot. Kezdetben Krisztus maga keresztelte tanítványait. Mikor azután őket maga köré gyűjtötte, s ezek az Ő követőinek vallották magukat, akkor megáldotta a keresztvizet, s átengedte a cselekvést a tanítványoknak. Daczára annak, hogy Jézus és mi valamennyien meg voltunk keresztelve, nem váltunk el a templomtól, sem a Mózes imáitól és parancsolataitól, mert Krisztus megmondotta: Nem akarja Ő a törvényt megrontani, hanem betölteni. **A keresztiség a Messiás elismerése volt, szellemi részesedés az ő szellemi megváltó erejében és tanában; nem volt annak feladata lerontani a Mózes törvényeit, és mi meg is tartottuk azokat szentül.** A mostani szellemi kinyilatkoztatás sok izraelitát fog Krisztus elismeréséhez és vallásához vezetni; meg fogják látni Benne a megígért Messiást, és bizonyoságot tesznek majd Róla vallomásuk erejével. Sőt, azokban a szellemi gyülekezetekben, amelyekben tiszta és jó médiumok közlekednek tiszta, a földet vezető szellemekkel, magától Krisztustól fogják kapni a szellemi keresztiségét, a médiumok által pedig a vízkeresztiséget. Az ilyen gyülekezetekre valósággal reá lesz öntve az Isten szelleme és Krisztus láthatólag megdicsőülve közöttük lesz. Igenis, a kinyilatkoztatások, az első idő jelei meg fognak ismétlődni az ilyen újra keresztelteken, mert Izraelt és a süllyedt kereszténységet ismét meg kell váltani, újból fel kell ébreszteni. A szakadásoknak ki kell engesztelődniük az új szellemi kinyilatkoztatások elismerésében, melyek nem egyebek, mint ismétlései a Krisztuskorabeli kinyilatkoztatásoknak. Sokan a Krisztus követői és tanítványai közül jelenleg újból testet öltöttek, mint a kinyilatkoztatásnak és tannak erős szellemi közvetítői, vagy médiumai.

A 27. vers így szól: „Az ember nem vehet semmit magának, hanem ha mennyből adatik néki”. Ez szól különösen az összes médiumoknak és szellemi adományokkal bíróknak, hogy soha gögősek és öntetszelgők ne legyenek. Senki sem férközhetik a mennyeihez, az összes szellemi erők és adományok **megadatnak**, és a meleg ima révén éretnek el.

János a **28-29. versekben** tanúsítja Krisztusnak, mint Messiásnak magasztosságát. **A 30. versben** mondja: „**Krisztusnak nevedetni**

kell, és nekem alászállanom kell". Érti ez alatt saját közeli halálát, melyet mint magas, feladatának tudatával bíró szellem előre megérezett. Kifejezi ezzel azt is, hogy Krisztus és az Ő tana növekedni fognak, és hogy ő maga ennek csak egy pillanatnyi eszköze.

A 31. versben mondja János: **„Krisztus mindenk fölött vagy”**. Ez világos és határozott megerősítése az igazságnak. Következnek ezután további megerősítései az Istenfia nagyságának. Az ellentétes nem hozhat létre törvényeset, de a mennyei ismét mennyeit teremt. Ez a teremtés törvényén alapul, mely csakis hasonlóságokban teremt.

A 35-36. versek világosan és tétovázás nélkül bizonyítják az előbb említett hitvallást. Halljátok, óh emberek! **„Az Atya szereti a Fiút, és Neki mindent a kezébe adott”**. **Oh, micsoda nagy, fontos szó ez! Mondhatja ezt ember, még ha csodákat művelne is?** Lehetséges volna-e valaha, emberről azt állítani, hogy neki Isten mindent a kezébe adott? Nem, csak János mondta ezt Jézusról, mert tudta, hogy Jézus, mint a föld megváltó Messiása Egy az Istennel. Azért az, aki hisz Őbenne, el fogja nyerni az örök életet és a nagy bölcsességet; de aki a Krisztus-eszmében nem hisz s azt fel nem fogja, az nem fogja meglátni ezt az örökkévaló összhangzatos szelleméletet.

„Isten haragja” kissé durva, de a zsidóknál szokásos kifejezése a visszatetszésnek”. Az ellentét nem tetszhetik Istennek, de Isten nem lehet haragvó, minthogy ő változatlan a maga szeretetében.

NEGYEDIK FEJEZET(*)

Jézusnak természet szerinti fáradsága és szomjúhozása bizonyítja az Ő természetének emberi részét. Tudta Ő, hogy el fog jönni az az asszony, akinek lelkét neki kell megváltania. Az embereknek a földi, látható élet valóságosnak (reálisnak) tetszik, pedig ez mind csak mulandó, nem maradandó; amit az ember nem lát, s amit, mert előtte ismeretlen, elvontnak nevez, az az igazi és maradandó, a szellemi. Azért mondja Krisztus az asszonynak: „Adnék én neked élő vizet, mely után meg nem szomjúhozol soha többé. E földi víz után szomjúhozol, még ha ittál is; de ha az örök igazság forrásából, abból a vízből innál, melyet én adok neked a szellemi közlés ereje által, akkor ki volnál elégitve, nem éreznél szomjúságot, sem belső ürességet”. Csak

ezen szellemi forráson keresztül, csak ezen igazság megismerésének útján lehet eljutni az örök szellemi élethez. **Az anyagi emberek és szellemek nem értik meg Krisztust, így ez az asszony sem, aki földiesen gondolkozva csakis a Krisztus mindentudásnak leggettlegebb bizonyítékai alapján hitt.** Nem hitt ő a szellemi szónak, a hasonlatnak; nem volt meg neki az az értelmisége, hogy azt helyesen felfoghatta volna; csak akkor kezdett hinni, midőn a tett bizonyított, amikor esztelenség lett volna tagadni. Ily formán teljesen megszűnt a hitnek érdeme. Épp olyan a világ általánosságban, mint ez az asszony.

A 21-24. versekben mondja Krisztus, hogy az Isten imádása nemcsak Jeruzsálemre és Szamariára fog kiterjedni. **Ő meglátja itt, hogy a jövőben a kereszténység fogja terjeszteni az Isteneszmét.** Milyen világosan mutatja itt be egyedül igazságosnak az Istenatya imádását! Azt mondja: „Az igaz imádók imádják az Atyát lélekben és igazságban, mert az Atya így akarja”, nem pedig az anyagban, miként ezt például a panteizmus tanítja. Áll az, hogy „Isten egy szellem”. **Hallgassátok, milyen világos ez a szó, mily érthető, mily nagy! Isten egy és nem három szellem. E szó „egy” szellem kizár minden felosztást, és megteszi Istent a legmagasabb lényé, közöl veletek egy végtelen, fölséges, nagy igazságot, és megsemmisít minden panteisztikus s egyéb felosztási tanokat.** Itt áll előttetek Isten mint legmagasabb lény, mint szelleme az életnek, öntevékenységgel teremtve. E szerint nem lehet a természet az Isten maga, Krisztus nem lehet az Atya maga; teremtményei ők a legmagasabb szellemnek, akit Krisztus Ilyennek ismer és imád. Mondja erre az asszony: „Mi is bírjuk a Messiás eljövételének ígérését”. Ismét egy világos kifejezés, megjelölése egy egyedülálló személynek.

Krisztus ezt megerősítve válaszolta: „Én vagyok az, aki teveled szólok”. Én vagyok a Messiás, az a küldöttje Istennek. Az evangéliumnak ez a helye is érthető és világos, és képviseli a szellemi egyéniségeket, megsemmisíti az összes panteisztikus tanokat, az összes homályos fogalmakat Istenről és Krisztusról. **Fontos ez a két bizonylata Krisztusnak, Istenről, mint egy szellemről, önmagáról mint a várt megígért Messiásról.** Az Ő szavai oly világosak, oly tiszták, hogy azokat sem félreérteni, sem félremagyarázni nem lehet. Én e szavakat magának az Úrnak szájából hallottam, az asszony beszédéből tartották

azokat meg sokan. Feladatommá lett azokat meghatározott időben leírni, mint örök emléket az emberiség számára. Mi magunkban hordoztuk az Ő szavait és beszédeit, amíg elérkezett a beteljesülés ideje, amidőn ezen könyvek megírandók voltak az igazság alapjául, az Isten törvényeinek vezérfonalául. **Mi Krisztus vezérlete alatt írtunk, azaz mi voltunk a médiumok vagy közvetítők, kiket Ő magának kikeresett és felhasznált arra, hogy az Ő községének ezt az írásbeli alapját elkészítsék.**

31. A tanítványok Jézust az evésre unszolták, mert gyakran csodálkoztak az Ő önmegtartóztatása, fizikai fáradhatatlansága és ereje fölött. Nem valamennyien fogták fel az Ő isteni természetét, az ő szellemi, összhangzatos lényét. A tizenkét apostol megértette és felfogta Jézust, ki-kí a saját fokozata szerint, a saját szellemének értelmisége szerint. Némelyeknek közülük oly világos és felfogható volt az ő lényének, születési módjának igazsága, mint nekem, Jakabnak és Péternek, mások meg csak sejtették azt; de mindnyájan felismerték benne a Messiást és Megváltót. Jézus válaszol a tanítványoknak az ő kérésükre: „Vagyon nekem eledelem, mellyel éljek, melyet ti nem tudtok”. Ez vonatkozik az épp most említettre, hogy t. i. nem az összes tanítványok fogták fel Krisztus lényegiségét, fél-emberiségét vagy megjelenését.

A 34. versben azt mondja Krisztus más szavakkal: „Én jóllakom küldetésem teljesítésével; nekem nincs szükségem emberi táplálékra, én fluidikusan szellemileg táplálkozom”. Ti hallottatok az alvászó (somniaambulok) és elragadott állapotban levők (extatikusok) jelenségeiről, akik gyakran hétszám nem szorultak semmiféle eledelre; ezek is akkor időnkint ugyanazon fluidikus élelmiszerekből éltek, amelyekből Krisztus a földön folyton élt, és földi táplálékot csak mellékesen élvezett. Mindazokat a csodálatos, misztikus, megmagyarázatlan jelenségeket, melyeket manapság a földön észlelhettek, megtaláljátok a legmagasabb fokban Krisztus által ábrázolva és az evangéliumban megörökítve; mert Krisztus élt és működött ugyanazon törvényekben, amelyekben a jelenkor médiumai, csakhogy hatványozott erővel.

A 35-38. versekben szól Krisztus a folytonos szellemi munkáról, mely nem nyugszik. Némelyek vetik a szellemi magot, mások

aratják a gyümölcsöt. A Mester azt akarja itt mondani, hogy az apostoloknak kellene most learatniuk a próféták által vetett magot ezek jóslásainak teljesítése által. Maradandó hasonlat ez az emberiség számára, mert a jelenkor is aratja azt a gyümölcsöt, mely akkor lett vetve; s így folytonosan történik vetés és aratás. Meg van azonban határozva az ideje úgy a vetésnek, mint az aratásnak. E helyen a szamaritánusok is hittek Krisztusban; némelyek, minthogy az asszony nekik mindent elbeszél, mások pedig, mert felismerték Krisztusban a saját üdvösségüket. Sokan járultak akkor eléje, s a szeretet és bölcsesség szavai dúsan ömlöttek az ő szájából. Nagy volt az öröm Szamariában, magasatos e napok műve! Sokan meg lettek keresztelve, sok szellemi adomány lett az emberekkel közölve. Galileában sokáig megvetették a Jézus tanát. Ott a szívek kemények voltak és telve farizeusi tanokkal, de Krisztus épp emiatt ismételten ment oda. Midőn Szamariából oda visszatért, történt a királyi ember fiának csodálatos gyógyítása. Az a szerény ember hitt Krisztusban, de csak babonásan, mint valami csodaorvosban. Nem ismerte még fel Krisztusnak magasabb küldetését, azért monda: **„Uram gyere minkeelőtte meghaljon az én fiam”.**

Krisztus látta az ő megismerésének és hitének alacsony fokát, ezért monda: **„Nektek a hithez mindig csodákra van szükségetek!”** Krisztus ránézett arra az emberre s az Ő szelleme elérte a beteg fiút, aki ugyanabban az órában meggyógyult. Midőn Jézus áthatóan ránézett a betegnek atyjára, akkor ez is hitt Krisztusnak magasabb és isteni erejében, s eltelve ezen hittel, indult el tétovázás nélkül haza felé. **Az emberek között is van sok gyógyító médium, akik nagy távolságokra képesek gyógyítani jóakaratak és imájuk segítségével; csak-hogy ezek kénytelenek belső áhitatra szert tenni, egész akaraterejüket összpontosítani.** Szükségük van erőkifejtésre és megerőltetésre a gyógyítások eléréséhez, sőt ismételniük kell kísérleteiket, hogy a betegek gyógyítása maradandó legyen; Krisztusnak azonban minderre nem volt szüksége, mert ő szakadatlanul teljes erőben és összpontosításban élt. Ő kibocsátotta saját fluidjait, mint magasabb összhangzatos lényének természetes, folytatólagos kisugárzását, s ezek a fluidok azután gyógyítottak önkényt és alaposan. Csak egy szót kellett mondania vagy gondolnia, és a betegek egészségesek voltak. Olyan erő ez, melylyel ebben a fokozatban Krisztusnak sem követője, sem apostola, sem

földi gyógyműedium nem rendelkezett. Mert ez ereje a Megváltónak, annak, aki szellem-fluidikus módon nemzetten járt-kelt ember formában. Nem volt tehát Krisztusban s az ő gyógyításaiban állatemberi de-lejességből semmi, mert Ő el volt telve egyedül szellemfluidikus erővel, az ő lényegiségének, erőfokozásának törvénye szerint. Az összes emberi gyógyműediumoknál azonban vegyítve van állati de-lejesség szellemivel. Azért nagy fennhéjázás az, ha gyógyító emberek Krisztus erejével akarnak tüntetni. Bizonyítéka ez annak, hogy a természettörvényekben járatlanok, hogy ezeket és az evangéliumot felületesen tanulmányozták.

ÖTÖDIK FEJEZET(*)

A gyógyerejű tórol szóló rege természettörvényen alapul. Az angyal, aki leszáll a tóba, jelenti a jó szellemfluidok erejét, melyek minden gyógyítási folyamatnál tevékenyek; ezen gyógyerők nélkül nincs gyógyulás. Mindenütt tevékenykednek a jó szellemek az ő tisztító fluidjaikkal, így itt ebben a gyógyforrásban s ezen gyógyítá-soknál is, és pedig vegyi elegyedés és áthasonítás útján. Jézus szava erősebb az összes gyógyforrásoknál, az ő gyógyhatásai hatalmasabbak amazokéinál. A harmincnycolc éves beteg meggyógyul Krisztusnak egyetlen szavától, az ő fokozott szellemi akarátának egyetlen rezgésé-től. A beteg hisz és engedelmeskedik ez erőnek, s egészséges lesz ab-ban a pillanatban, még pedig anélkül, hogy tudná, kicsoda Krisztus.

A 14. versben figyelmezteti őt Krisztus, hogy fogadja hálásan gyógyulását és ne vétkezzék többé. Ezzel azokra a vezeklésekre céloz, melyek gyakran ily súlyos és hosszadalmas betegségekben jelentkez-nek. Sok bűnnek levezklése történik testi fájdalmak által, mert a fáj-dalom megtanít imádkozni és megismerni. A zsidók rettenetesen fel-bőszültek Krisztusnak ezen tettén, mely oly kápráztatón és feltűnően bizonyította az Ő nagyságát és hatalmát. Itt látjátok, miként támad a Legmagasabb, Legtisztább és Legtökéletesebb ellen -aki valaha a földön járt - a legdurvább irigység, harag és gyűlölet, látjátok az ellentét fellépését a legjobb ellen. Még élete ellen is törnek! Jézus azonban nem bőszült fel az ő dühük miatt. Szelíden, de határozottsággal monda: „Az én Atyám mindez ideig munkálkodik” egészen le a föld-

dig, „**én is munkálodom**”. Erre a zsidók még inkább felbőszültek, elnevezték Jézust Istentagadónak, mert Istent „saját Atyjának” nevezte, s magát hozzá hasonlította.

A 17. versben azt akarja Krisztus mondani: Amit Isten megkezdett és megindított a földön, azt Ő, Krisztus végezze el. Mily magasztos szépen szól a 19. versben mindarra a haragos viszálykodására a zsidóknak, akik ellene lármáztak! A fejezet végéig halljátok az Úr szájából ömleni a legmagasztosabb beszédeket, melyeket én írtam le. Azokat magyarázni fölösleges. Itt csak azok igazságát akarom hangsúlyozni és kiemelni. Az összes embereket, akik szellemi előnyökkel bírnak embertársaik fölött, ezek rágalmazzák, megvetik és üldözik, mert az aljasság nem érti meg a szellemi magasságot, épp oly kevésbé, mint ahogy a lefokozottság nem képes tüstént egyesülni a hatványozottsággal anélkül, hogy keresztülmenne a tisztulási fokozatokon. Ti követői az Isten törvényeinek, kiket az ellentét üldöz a földön, ne boszszankodjatok az emberek gúnyszavain, tekintetek fel Krisztushoz, és tartsatok ki türelemmel! A ti hitetek s a ti szeretetek sziklára, **Istenre** van építve, innen kiindulva gondolkotok, szóltok és cselekedtek ti.

A 19. versben világosan bizonyítja Krisztus, hogy Ő nem Isten maga, de mégis Istennel összhangzatos és Egy vele. „**Nem cselekedhetik a Fiú magától**”, míg ellenben **Isten** nyilván, mindent magától cselekszik. „**A Fiú cselekszi azt, amit az Atyától lát cselekedni**”, minthogy a szeretet és akarat révén a legbensőbbben egyesítve van Istennel; **így és csak akkor** cselekedheti a Fiú azt, amit az Atya cselekszik. Isten pedig szereti az elsődöket, és megmutatja nekik mindazt, amit Ő cselekszik. Ők hordozói az Ő törvényeinek, támaszai a mindenségnek. Mindaz, amit láttatok, hogy Krisztus cselekedett a földön, semmi ahhoz a nagy, magasztos munkához képest, melyet Ő végez a szellemiben.

21. vers. „Isten támaszt halottakat”, azaz Ő ad a szellemeknek halhatatlanságot, örök életet és feltámasztja az elesetteket, akik kénytelenek keresztülmenni a halálon, hogy folyton új erőhöz jussanak. Krisztus is bírja a feltámasztásnak ezen erejét. Isten, az Atya átadta Krisztusnak a földön való bírászkodás hivatalát. Mint annak Messiása és Megváltója hatalommal bír fölötté, és az összes emberek tartoznak ezen erő és hatalom előtt meghajolni s azt elismerni. Krisztus műve és

feladata a földnek újjáalakítása és hatványozása; ez okból Ő bíraskodik is fölötte, Isten Reá ruházta ezt a hivatalt. Aki nem tiszteli Istennek ezt a küldöttjét, az nem tiszteli az Atyát sem. Melyik atya fogadná el a megtiszteltetést attól az embertől, aki megveti az ő kedves fiát és küldöttjét! Azért tartoznak a föld emberei elismerni ezt a hivatalt, Krisztusnak ezt a kijelentését, ha el akarnak jutni Istenhez.

A 24. vers tartalmazza a legfelségesebb ígéretet azok számára, akik hisznek. Minthogy ezek bírnak a legmagasabb megismeréssel, ennél fogva felülállnak minden ítéleten, nem szorulnak semmiféle testöltésre, sem halálra, tovább képződhetnek mint szellemek az anyagtalanban.

25. vers. A föld halottjai meghallják Krisztus hangját; azok a szellemek, akik a föld légkörét lakják, meghallják azt, s azok, akik követik ezt a hangot, élni fognak, zsibbadságukból (letargiából) új erőre és tevékenységre ébrednek. Ti emberek és médiumok is képesek vagytok imáitokkal, jó szavakkal és nemes tettekkel felüdíteni a földnek benneteket környező szerencsétlen szellemeit. Igenis, ti képesek vagytok azokat a szegény lényeket, akik hibáik által a földhöz vannak kötve, inteni, vigasztalni, tanítani. **Az ilyen bűnösök gyakran gonosz tettük rögéhez tapadnak, hogy ott vezekeljenek; őszinte ima, jó szó, nemes tett, ugyanott elmondva vagy végrehajtva, gyakran megváltja és felébreszti őket szellemi álmukból.** Ezt jegyezzétek meg magatoknak, óh emberek és különösen ti médiumok! Miképpen Istenből kiárad élet, éltető és teremtő erő, azonképpen Krisztus, a Fiú is bírja ezt magában, viszonylagosan Istenhez. Az Atyához való hasonlóságánál fogva épp ebben rejlenek Annak adományai és ereje. **Azért rendelkezik Krisztus az ítélkezés erejével s azzal a hatalommal, melynél fogva megváltásszerűen és szervezésileg működhetik a mindenségben.** Ezen ne csodálkozzatok. Az összes szellemek, az összes elhaltak tartoznak ezt tudni és felfogni, igenis valamennyien kötelesek Krisztusnak, az elsődnek Istennel, az Atyával való benső összhangját felfogni tanulni, hogy előre haladhassanak; ezen megismerés nélkül nincs előrehaladás a bölcsességben, mely fő mozgatója a szellemi haladásnak.

29. vers. „Az életnek feltámadása” annyit jelent, mint feltámadás az összes testöltésekből, megtisztultság az összes születésektől és

haláloktól, melyek képezik a vezeklést és a büntetést. „ítélet” alatt kell éppen érteni ezeket a vezekléseket és büntetéseket, mert minden halál önmagában ítélet, és minden születés önmagában vezeklést képez.

30. Ismét megerősíti Krisztus az Atyával való egységének tudatában, hogy Ő nem cselekedhetik semmit önmagától. Ő meghallja világosan az Atya hangját, azért mondja: **„Amint az Atyától hallok, úgy ítélek”**. Azért bölcs és igazságos a Krisztus ítélete, mert azt mondja: **„Nem keresem az én akaratomat, hanem az Atyának akarátját, aki engem elbocsátott”**. Ezt monda Krisztus, minthogy az Ő akarata egy volt Isten akaratával. Itt jut világos kifejezésre a benső összhang, a Krisztus szeretetének és akaratának egybeolvadása Isten szeretetével és akaratával. Azt mondja továbbá Krisztus, hogy Ő nem tesz bizonyosságot maga felől: egyedül Isten tesz bizonyosságot Krisztusról a Krisztus művei által. János bizonyágtétele a világnak szólt; Krisztusnak ez a bizonyágtétel mellékes volt, minthogy felőle Istennek kellett bizonyosságot tenni. Krisztus szavaiban és műveiben lássátok meg Isten bizonyágtételét, mely azt mondja nektek, hogy ez a megígért Messiás. Krisztus mondja az embereknek: „Ti Isten ábrázatját sohasem láttátok, szavát sohasem hallottátok. Sőt, még azokat sem akarjátok befogadni és meghallgatni, akik által Isten szólt. Isten szava azért nem marad meg tibennetek, mert ti azt megtartani nem akarjátok. Nem szólott Isten már ezek nyelvén hozzátok? Ti ismeritek az Ő törvényét a szeretetről, a békéről, a bölcsességről; vajon követitek-e azt? Nem, mert ti gyűlöletben, háborúskodásban, oktalanságban tévelyegtek! Ti azt reméletek, hogy az összes régi iratokban és könyvekben megtaláljátok az igazságot és az élet elemeit, s elkerüli figyelmeteket a legnagyobb igazság, az, hogy Krisztus a Világmegváltó”.

Ez szól főleg a zsidóknak, akik Krisztust a mai napig sem ismerik el a Mózes és a próféták által megjövendölt Messiásnak. Nagy az ő megátalkodottságuk! Mert mindenféle számíttatások szerint rég lejárt már annak a lehetséges ideje, mely szerint annak a Messiásnak el kellett volna érkeznie. **Ha tanulmányoznák a zsidók az újtestamentumot, akkor nagy világosságok tűnnének fel előttük. De ezen könyv tanulmányozása a zsidó ifjúságnak el van tiltva, a könyv maga pedig az ő szemükben a hazugság műve.** Mindazonáltal elérkezett most a zsidóknál a nagy visszahatásnak az ideje. Sokan

lesznek most a szellemek tana alapján jó és igaz keresztényekké, egészen Krisztusnak és első követőinek szellemében. Igenis ők jobb keresztényekké lesznek, mint a régi egyházak óhitű hívei, akik emberdogmákkal terhelten követnek egy elrúttított kereszténységet.

HATODIK FEJEZET(*)

Jézust folyton sok nép kísérte; nemcsak szegény emberek, hanem voltak azok között gazdagok és tekintélyesek is, akik Jézusnak szolgáltak. Őt követték és szerették. Most itt, az ily számosan összegyűlt emberek előtt, történik valami különös, azoknak megejtetése csodálatos módon, olyan tett, mely látszólag a természettörvényektől eltér, amennyiben az emberek által eddig ismert törvényekkel meg nem magyarázható, és mégis egészen törvényes és Krisztusra nézve természetes; mert mindenki csak azt cselekszi, amit az ő egyéni lényegtörvényei szerint teljesíteni képes. **Nincsenek csodák, nem létezik természetellenesség az egyesnek tárgyilagos álláspontjáról tekintve.** Jézus tudta, hogy most ezt az erejét kell nyilvánítania az emberek előtt.

A 11. vers ezen szavaiban: „Jézus hálákat adván” fekszik a tett egész lényege. Jézus megáldotta a kenyeret és a halakat, melyek ily módon fluidikus erőtől áthatva hatványozottan foglalták magukban a jóllakáshoz szükséges tulajdonságokat. Jézus tehát az által, hogy hálálkodott, a Teremtő módján alakította át azokat. A fluidikus csírákban és magvakban megvolt a fejlődés és szaporodás ereje, s az által, hogy a tanítványok a megáldott, tehát fluidikusan és vegyileg átváltozott ételt szétdarabolták, nem enyészett az el, dacára annak, hogy az emberek a minden egyes morzsában fekvő erőhatványtól üdültek, és elegendő táplálékot nyertek. Azon erőcsírák fejlődése, melyeket Krisztus vitt bele az ételbe vagy anyagba, önkéntes és pillanatnyi volt, Krisztus szakadatlan kisugárzása emelte, és külső szellemi befolyás gyarapította azt. A szétosztásnál a fluidok kenyérszerű fejlődést mutattak a megjelenésben a kenyér tulajdonságaival és ízével. **Ebben fekszik a teremtő természettörvény, Krisztusnak Istenhez hasonló teremtő ereje, mely oly hatalmasan nyilatkozik meg a szellemi akaratnak az átváltozás mozgatóira és a fluidok képződésére gyakorolt befolyásában.** Lássátok, erre nem képes egyetlen ember, egyetlen, bárm-

ennyire tehetséges médium sem; ezt csak Krisztus volt képes megtenni, az Isten elsődje, aki ismerte a teremtés törvényeit, és rendelkezett a teremtéshez szükséges erőkkel. Ezen jel, mely Krisztus lényegiségére tekintettel természetes volt, (mert nem került neki megerőltetésébe annak előidézése), bizonyítsa és mutassa meg nektek, milyen távol állnak még az összes emberek Krisztustól, mily kevésbé ismerik ők a fluidok és erők tudományát. Krisztusnak ezen cselekvését tüzetesebben leírni lehetetlen, minthogy hiányzanak nektek az ennek megértéséhez szükséges fogalmak; csak annak elemeire mutathatunk rá, ami elég világosan meg is történt.

Krisztus tudott teremtő módon működni, mire önmagától egyetlen ember sem képes. Fog ugyan a vegytan láthatatlan gázokból és anyagokból látható anyagokat előállítani, de csak eszközök segítségével folytatott kezelés útján, míg ellenben Krisztus erre képes saját magának teremtőszerű erőhatalmánál fogva. Miután Jézus erejének, szeretetének és bölcsességének e jelét szolgáltatta, felismerték az emberek, hogy ez csakugyan az a próféta és Messiás, akit ők vártak. Jézus pedig meglátta, hogy az emberek a maguk lelkesedésében és buzgalmasában Őt Izrael Királyává fognák kikiáltani. Azért eltűnt valamenynyik szemei elől, visszavonult a magányba, és tanácsot kért az Atyaistentől, erőt keresett az imában és isteni elragadtatásban. Azzal az erővel, melynél fogva képes volt önmagától a szellemi elragadtatás állapotába átmenni és fluidikusan átváltozni, felemelkedett a legmagasabb szellemrétegekbe, mialatt az emberek azt hitték, hogy a pusztában vagy a hegyek között tartózkodik. **A legmagasabb hatványban egyesítette magában az összes érintési, összpontosítási, kiterjesztési tulajdonságokat, melyek segítségével bármikor képes volt felkeresni a világozágnak és a szeretetnek forrását.** Akkor estig nem jött Jézus hozzánk. Mi hajóra szálltunk halászni, minthogy ez képezte a mi életfenntartásunkat. Ekkor megpillantottuk Jézust a tengeren járva, mintha a felhőkből szállt volna le. Oh, emberek! Megható, magasztos látvány volt ez! Valamenynyikünket valami szent borzalom ragadott meg. Ámbátor hozzászokva Krisztus magasabb természetéhez és jeleihez, mégis ez a megjelenése a tenger hullámain szokatlan látvány volt. A tenger hullámai magasak voltak, ide-oda dobálták hajónkat, az ég el volt borulva, a hold pillanatonként bujkált. Halászathoz jó volt az idő,

de nem egészen veszélytelen. Csakhogy hozzászokva Krisztus folytonos közelségéhez, mi kevésbé féltünk, mint mások. Ez estén azonban mégis némileg bánkódtunk a Mester eltűnése miatt. Olyanok voltunk, mint a csibék az ő védő anyjuk nélkül, és félelemtől megragadva gondoltunk Őreára, aki ily nagy jelek után eltűnt és nem volt megtalálható. S íme, a tenger közepén - hullámról-hullámra, - hol magasan, hol alacsonyan, egy fényes alak, aki járkal a tenger hullámain, mintha a felhőkből esett volna oda le!

Ez a fényesen tündöklő alak közeledett a mi hajónkhoz, mely még meglehetősen messze volt a parttól. Félelem szállt meg bennünket s azt hittük, hogy a Mestert megölték a farizeusok, és hogy az ő szeleme az, aki járkal a tenger tátongó örvénye fölött! De szelíden és világosan hangzott át hozzánk az Ő hangja az ár hullámain és zúgásán keresztül: „**Ne féljete, én vagyok!**” **Ez az „én vagyok” adott nekünk nyugalmat és biztonságot.** Be akartuk Őt fogadni a csónakba, de lám, már is csodálatosan odaértünk a parthoz. Jézus földfölötti életének ezen jele fel is tűnt mindenkinek. Valamennyien csodálkoztak azon, hogy miként jutott Jézus csónak nélkül a tenger túlsó partjához. Hajós és csónak nélkül, az összes hullámokon és viharokon keresztül ott volt ő hogyan történhetett ez? Krisztus azonban elszomorodott azon, hogy az emberek mindig csak a hatásokat hajhászzák, mindig csak a jeleken csüggenek, s oly keveset foglalkoznak az Ő szavainak szellemével. „Jelek nélkül így szólt - halott és semmi volna az én tanom is! Annyi jelet adtam már, s ez még nektek nem elég, ti mindig többet akartok”. Ez az ingatagság, ez a mély hitetlensége az embereknek fáj a Messiásnak; azért intézte a néphez a **26-29. versekben** foglalt szavakat.

Ő tudta, hogy nem az ő igéje iránti szeretetből követték Őt, hanem kíváncsiságból, a jelekért. Nem értették meg, midőn Ő rámutatott „az élet örökkévaló kenyerére”, ami jelenti Isten igéjét Krisztusban. Ők csak az anyagra gondoltak, holott Krisztus a szellemtől szólt. S így félreértették és félremagyarázták az emberek utóbb is Krisztus szavának szellemét, amiből azután keletkeztek emberi dogmák és „igazhitőség” (ortodoxia), gyilkosság, háború és gyalázatosságok! Krisztus maga az igazi mennyei kenyér, az ő tana, az ő igéje folytan. Valósággal Istentől érkezett az, és hozott a világnak új, szellemi

életet. Ez az élet él a világon, dacára az összes emberi akadályoknak és ferdeségeknek, dacára annak, hogy Krisztus szavait meganyagiasították és megtagadták. Igenis él az üdén és erőteljesen sok keresztény emberben, s elérte most újabb kinyilatkoztatásának, hatalmas feltámasztásának korát.

A 35-39. versekben oly világos szavakkal szól Jézus a maga küldetéséről, hogy az semmiféle további magyarázatra nem szorul. Mindenben magasan maga fölé helyezi Istent, az Atyát s emellett kiemeli Vele való benső összeköttetését. Itt egész világosan, más szavakkal ugyan, de ezt mondja: „Én vagyok az örökkévaló Teremtőnek Fia, kinek akarátát teljesítem, kinek szavát követem. Én a mennyből érkeztem, Isten által küldettem, Istennel bensőleg egyesítve vagyok, úgy cselekszem, ahogy Ő cselekszik; azért nevezem magam mennyei kenyérnek, vagy szellemi tápláléknak, melyet Isten küld nektek én általam”

A 39. vers mondja, hogy Krisztus ne veszítsen el semmit mindabból, amit Isten Neki megőrzés és vezetés végett átadott. Mindazon szellemekből és világokból, miket Isten vezetés végett reábízott, ne veszítsen el Krisztus semmit. Valamennyien megmentendők, felébresztendők, valamennyinek el kell érniük az újjászületést és törvényesekké kell válniuk. Aki hisz az Atyában, annak hinnie kell Jézusban is az ő követében; aki hisz Jézusban, az hisz az örök életben és az Atyában is; s aki hisz, az felébresztetik az igaz életre, azaz felvilágosodott, tökéletes szellemmé lesz. Senki sem juthat igazi megismeréshez más úton, mint ima, isteni közlés és kegyelem útján. Isten megadja az erőt és a megismerést, de ki kell azt küzdeni ima és jó cselekedetek által. Aki elismeri az Atyát, az elismeri a Fiút, Jézust is, mert az tudja, hogy Isten kezdetben elsődöket teremtett, akik a mindenség támaszai, a bukott szellemek megváltói. Aki ezt meg nem ismeri, az gögtől van elvakítva vagy nincs alaposan kioktatva. Istent nem látta senki, azért Ő mégis Teremtője a mindenségnek, az örök hatalom mindenki és minden fölött. Jézus mondja, hogy akik hisznek benne s Őt szóval és tettel elismerik, már magukban bírják az örök szellemi életet, mert a tett nem mond ellent a cselekvőnek vagy mozgatónak, a következmények nem mondanak ellent az oknak, hanem ezek ismerik egymást és összhangzatos egységet képeznek.

Krisztus a 48. versben magát „az élet kenyérének” nevezi, és az 50. versben mondja, hogy aki eszik ebből a kenyérből, az élni fog örökké és nem fog meghalni. Azt mondja, „hogy az a kenyér, melyet Ő ad, a maga teste, melyet fel fog áldozni a világ életéért”. Hogyan értendő ez? Mi az a Krisztus teste, amelyből egyék az ember, hogy elérhesse az örökéletet? Az életnek ez a kenyere, ez a test, Krisztusnak ez a húsa és vére, képletileg jelenti az isteni ígét, a Krisztus tanát és életét, melyeknek követése által elérhető a Jézussal való szellemi közösség, vagy a vele való Egység. Csak az, aki vele szellemileg Eggyé lesz s ezáltal fluidikussá, mehet be az örök, változatlan, szellemi életbe Istenhez; csak az élvez Krisztus húsából és véréből, azaz az ő szelleméből s az Ő erejéből; **csak az mehet be Istenhez, aki szellemre és mennyei testre nézve hasonlít Krisztushoz. Igenis, egyetek Krisztus kenyéréből és testéből, azaz fogadjátok magatokba az Ő tanát és igéjét,** és teljetez meg azzal a törvényes elemmel, mely az Ő erejét és szeretetét képezi. Krisztus a maga életét is feláldozta tanának; ti is áldozátok fel magatokat egészen a szeretet ezen tanáért. Ezen testi feláldozás azonban sokszorosan félre lett értve a legméltatlanabb sanyargatások és kínzások által. Dolgozzatok ti szellemileg, javuljatok meg szellemileg, sanyargassátok és alázzátok meg a ti gögös szellemeteket. Sokszor könnyebb önmagát testileg naponkint háromszor sanyargatni, mint akár csak egyszer is önmagát Isten és az emberek előtt igazában leküzdeni és megalázni. A testnek ezen meggyalázása és kegyetlen kezelése által elhanyagolja az ember azokat az egészséges, szerves feltételeket, melyek segítségével, sőt melyek által javulnia kell.

Neki, mint embernek magas, tiszta szellemmé kell válnia, aki tudja önmagát legyőzni, aki képes önmagán uralkodni. A test legyőzése függ a szellem jóságától és világosságától, aki a testet, mint a szeretet és bölcsesség eszközét használja. Cselekedjék az ember jót, amennyit képes, és fogadja nyugodtan és alázattal mások megvetését. Eszerint tehát a hús és vér alatt érteni kell a Krisztus tanának és igéjének követését. Azért mondja Krisztus: **„Aki nem eszik az én testemből és nem iszik az én véreimből, az nem fogja bírni magában a szellemi életet”.** Hogyan is bírhatnátok Krisztust magatokban más-

ként, mint az ő elveinek követése, **vagyis: Ha nem szívjátok magatokba az én tanomat, ha nem isszátok az én szavaimat, ha egészen el nem teltek az isteni elvekkel, akkor sohasem lesztek teljesen összhangzatos szellemekké, és sohasem fogtok bemehetni az összhangzatos életbe, az ő törvényeinek betöltése által?** Ez a legbensőbb közösség (áldozás, communió) Jézussal. Krisztus itt bizonyára az úrvacsorának későbbi bevezetésére is gondolt, mely szintén egyik képe a Krisztussal való közösségnek, az ő szavából való erőmerítésnek és igéje követésének. Ha Krisztus testét és véréát itt úgy fogjuk fel képletileg, mint az „Ő tanát”, akkor mindezen szavak fölséges, mély titkot képeznek. Ha azonban e szavakat - miként az akkori zsidók - korlátoltan, mint valódi húst és vért fogjuk fel, akkor azok a szavak észellenesek, sőt egyenesen emberfalást jelentenek. **Krisztus többnyire képletekben beszélt és mindezt szellemileg értette.** Az akkori zsidók nem értették Őt meg, és sok tanítványának az ő beszéde keménynek és megfoghatatlannak látszott, mert nem tudtak behatolni annak szellemébe. Ugyanezen félreértés, ugyanezen emberi, anyagi felfogás a Krisztus szavairól történik még manapság is folyton. Krisztus keresztüllátva tanítványainak gondolatain, szólott hozzájuk oly magasztosan és szépen, (s ugyanezen szava ma is érvényes mindazokra nézve, akik Őt félreértik): „A lélek (szellem) az, amely megelevenít, a test nem használ semmit”. Mintha azt akarta volna mondani: A szellem a forrása minden értelmiségnek, minden megértésnek: a szellem útján értésétek meg egymást, a hús, a test ebben mit sem használ nektek. „A beszédek, melyeket én szólok nektek, lélek és élet”. Én képletileg szólok, a ti kedvetekért, de az én szavam és az én erőm kell, hogy áthas-sanak benneteket, abból élvezzettek. A tanítványok közül sokan elhagyják Krisztust e beszéd után, aminthogy manapság is sokan elhagyják őt ezen beszéd miatt, aminthogy az isteni igének igazi értelme nem akar behatolni az ő szellemükbe.

Jézus elszomorodott, mert látta az emberek csekély hitét és tudta, hogy a jövőben is sokan félre fogják érteni Őt. Ha minden napiságokról szólt volna, akkor az összes emberek megértették volna; de mert az ő szava a legmagasabb igazság, azért csak kevesen értették meg Őt az igazság valóságos szellemében. Csak kevesen mondják Simon Péterrel: „Uram, örökéletnek beszéde vagyon nálad,

mi elhittük és megismertük, hogy te vagy ama Krisztus, az élő Istennek Fia”. Hangoztasd e szavakat, óh emberiség, s akkor felszabadulsz az ellentét bilincsei alól! Itt is, Krisztusnak fölséges ereje közben működik az ellentét tövise. Iskarioti Júdás! Krisztus ismerte ezen szellem lényegiségét, ördögnek nevezi őt, mert tudta, hogy ez a Júdás bukott elsőd szellem, vezére az ellentétnek. És mégis megtúrta őt maga körül, és mégis megmosta az ő lábait, és bánt vele szeretetteljesen és bölcsen, dacára annak, hogy előre tudta azt a borzalmas árulást, melyet az a bukott elsőd szellem el fog követni vele, a tisztán maradottal szemben. Itt meglátjátok, miképp érintkeznek a legszélsőbb ellentétek. Krisztus, a Legtisztább és Legmagasabb szeretetteljes és jó a legrosszabbal, a leggonoszabbal szemben. És ti emberek még ítélni akartok egymás fölött? Vajon képesek volnátok-e, világosan előre tudva mindazt a rosszat, ami az emberek részéről ér benneteket, irányukban oly szeretetteljesek és jók lenni, mint amilyen Jézus volt az ő árulóival, Judással szemben? Nemcsak, hogy erre egyetlen ember sem volna képes, hanem még akkor is nehezen bocsát meg, amidőn a sérelem már jóvátétetett. És mégis el kell jutni az ember szeretetének ezen, Krisztushoz hasonló fokozathoz, hogy megváltható legyen a föld minden bajtól és szerencsétlenségtől, minden büntől és haláltól!

HETEDIK FEJEZET(*)

Itt látjuk meg, miképpen üldözték Jézust a legborzasztóbban a zsidók, és sokan, kikkel Ő jót tett, akiket meggyógyított. A „testvérek” szó alatt, miként már meg lett mondva, nem Jézus vértestvérei értendők, hanem Józsefnek és Máriának legközelebbi rokonai. Ezek is üldözték Őt irigységből és féltékenységből. Igen gyakran történik, hogy a legjobb és legtisztább embereket üldözik az ő legközelebbi vérrokonai, épp úgy a saját hazájuk is. **Az ellentét bosszankodik a törvényen; félénken tekint arra, nincs ínyére. Az olyan családokban, amelyek tagjai alacsony szellemek, megvetik és megrágalmazzák a jobbnak, a nemesebbnek képviselőit,** minthogy a gonosz elvesztette minden megismerését és felfogóképességét, s nem képes már felismerni a jót, hanem azt irigyli, fél tőle, megveti és rágalmazza. Az ótestamentumban példát szolgáltatnak erre József és az ő testvérei; de különben naponkint is kapjátok ezen igazság bizonyítékait.

Így történt, hogy Jézusra is az Ő legközelebbi rokonai becs-mérlőleg néztek, mondván: „Ugyan mit akar ez, valami jobb, szentebb akar lenni nálunknál? Miért akar ő valami rendkívüli lenni? Mire való ez a sok titkos út? Ugyan honnan kapta volna ezeket a titokteljes erőket, ha nem az ördögtől?” Jézus mindig szelíden és nyugodtan válaszolt nekik, az Ő isteni szeretete fölötté állott minden rágalmon és bosszantáson. Üldözőinek és mindazoknak, akik nem értik meg a szellemi haladást, mondja: „Nem gyűlölhet titeket e világ, mert ti nem akarjátok a világot megváltani, vagy átalakítani sem megjavítani; engem pedig gyűlöl a világ, mert én világos bizonytságot teszek összes fogyatkozásairól, hibáiról és bűneiről”. Emiatt éri az összes szellemileg magasabban álló embereket a földön megvetés, üldözés és támadás, és csak keveseket elismerés, éppen mert nem tartanak a világi emberekkel, és mert az ő elveik, szavaik és tetteik meghazudtolják a bűnt, s azt mint ellentétet élesen előtérbe állítják. Amidőn az igaz erényt mutatja meg a világnak, borzasztóbb színben jelenik meg a bűn. Mintha az igazság oszlopa a valótlanságok közepette állna, mely valótlanságok az igazság ellen küzdenének, s azt bemocskolni akarnák. **Azért látszik a valótlanság gyakran erősebbnek, mert túlkiabálja az igazságot, és tiszteletben áll a nagyközönségnél.**

Jézus nem akart rokonaival menni az ünnepélyhez, titkon magányosan ment oda. Az Ő szavai és tettei már olyan feltűnést keltettek az egész országban, hogy mindenki ő utána kérdezősködött. Két vélemény uralkodott a népben róla. **Némelyek Istentől küldöttnek tartották Őt, mások meg ördögnek. Fölségesen ömlött ezen a napon a beszéd Jézus szájából. Igazsággyöngyöket, az örök szeretet szavait intézte Ő az emberekhez.** Mindnyájan, még ellenfelei is meg voltak ettől hatva és így tanakodtak: Ugyan, honnan is van neki ez a bölcsessége, neki, aki soha iskolában nem tanult? Jézus világosan válaszolt nekik: „Az én tudományom Isten tudománya, én Isten eszköze vagyok, a ti közvetítőtök, aki Istenhez segít benneteket”. „Mindenk, aki komolyan akarja, megérzi és megtudja, hogy magamból vagy Istenből szólok-e; minden tisztelet Istent illeti! Az emberek, midőn tanítanak és szólnak, önmagukat törekszenek megdicsőíteni; én pedig meg akarom dicsőíteni Azt, Aki engem elküldött”.

„Mért üldöztök engem? Vajon nem áll az én érkezésem a próféták könyveiben? Mért hisztek a Mózes törvényeinek, és az én isteni tanomnak nem hisztek? Oh, te felfordult világ, meddig fogsz még rohanni a törvény ellen, mint a tengeri hullámok a szikla ellen?!” Dacára mindezen fölséges beszédeknek, a zsidók Krisztusnak élete ellen törtek, s azt mondták, hogy Ő meg van szállva az ördögtől! „Egy dolgot cselekedtem”, így szól Krisztus. Valóban egy nagy dolga a kiengesztelésnek és az összhangnak legyen a kereszténység, a legnagyobb szeretetnek és áldozatnak műve! Meg akarták őt ölni, Őt, aki őket gyógyította, aki őket tanította, s akarják ezt még manapság is, mert a bűn ellen szól! Igenis, így van, és hát szeretik-e manapság az tiszta szeretet-tanát? Nem bizony! Manapság is azt találjuk, hogy Krisztus tanát mindenfelé félreértették, és nem követik. Azok, akik annak hódolnak, kénytelenek elviselni a világ gúnyját és megvetését. „Ne ítéljetek külső ábrázat szerint”, így szól Krisztus **a 24. versben. Ne ítéljetek aszerint, amit láttok, az anyag szerint, az érzéki szerint. Mert ti nem látjátok Istent és a szellemet, azért tagadjátok Őt, s amidőn Őt tagadjátok, akkor bűnöztök a szellem és a törvény ellen.** Ti tagadjátok az igazságot, mert azt nem látjátok, ez pedig jogtalanság. Ne ítéljetek a külső szerint, hanem gondolkozzatok és törekedjetez kifürkészni a jelenségek belső lényegét.

A 25-32. versek mutatják azt a szószátyárkodást s azokat a kételeyeket, melyek Krisztus felől otthonosak voltak a népnél. Hol megölni akarták Őt, hol meg a zsidók királyává kikiáltani. Jézus leintette őket, megmaradt állhatatosan a maga kijelentésénél, hogy ő Istentől jó, hogy ő Isten küldöttje, és hogy azok, akik utána kérdezősködnek, nincsenek azon a fokon, hogy megérthetnék az ő országát, miért is abba az országba Vele be sem mehetnének. **A nép ingadozott Krisztus felől kétely és hit között, félelem, gyűlölet és szeretet küzdöttek egymás ellen. Mindezzel szemben láthatjátok, hogy az Úr komoly, nyugodt és szelíd maradt,** sem a gúnyolódások, sem a szeretet nyilvánítások nem terelték Őt el a törvény útjától. Nyugodtan ismeri be a maga küldetését, a maga Fiúságát. Minél inkább üldözik Őt, annál fölségesebben szól.

A 37-39. versekben azon szellemi adományokról szól Jézus, melyek ki fognak áradni mindazokra, akik hisznek Benne és az ő

tanában. E jelek és adományok beteljesültek mirajtunk és az első keresztényeken, ma pedig beteljesülnek tirajtatok! Aki hisz Krisztusban és az Ő erejében abból valóságos patakjai fognak kiáradni a szellemi beszédnek, az igazságnak, a jóslásnak és gyógyításnak. Csak-hogy kevesen hisznek melegen és igazán Krisztusban, kevesen hatolnak bele Krisztus lényegiségébe és erejébe! Azért vannak olyan kevesen azok az emberek, akik képviselői és hordozói ezen szellemi jeleknek és adományoknak. **Minthogy a keresztény korszak kezdetén az összes megtértek hittek ezen isteni erőben, minthogy e hitüknél fogva bizonyos volt előttük ez a lényegisége, azért rajtok is beteljesült az mindenféle jelek és adományok által. Manapság az emberek ezt az ő babonás hitükkel csodának nevezik.** Persze, hogy csodák ezek mindazok számára, akik tagadják a lehetőségét és fennforgását egyáltalában a szellemi hatásoknak. Azok számára ellenben, akik hisznek ezen szellemi örök létben, és behatolnak ennek természetébe, nem csodák ezek, hanem részei a saját lényegiségüknek és természetüknek; vagyis természet törvény. A Szentlélek nem volt még itt, Jézus nem volt még megdicsőülve, midőn e szavakat monda. De rámutatott, egész különösen pedig arra, hogy utóbb a Szentlélek fogja megvilágítani a jámbor embereket, amiből tudni fogjuk, hogy Ő ezt előre tudta.

44-49. vers. Krisztus a poroszlókban tiszteletet gerjesztett ön-maga iránt, úgy, hogy nem merték őt megfogni, mire azután a farizeusok kicsatolták a szolgálakat. **Minthogy bennük volt az ellentét, vagyis ördög, azért keresték ők azt Jézusban is, mert mindenki a saját lényegisége szerint ítélt,** s a saját felfogóképességén túl fekvő dolgokról már nem bír fogalmakkal. Ez okból nem tudták és nem tudják sokan felfogni Jézust, az ő bölcsességét és tanát; mert ha már egyszer a gög elfoglalt valamely szellemet, akkor az rettenetes pusztításokat végez, s eltompítja a felfogóképességeket.

Az 51. versben Nikodémus lép fel Jézus érdekében, védi őt a farizeusok előtt, mert nem érkezett még el Krisztus szenvedésének ideje. Neki még tovább kellett tanítania és gyógyítania és még több jelet szolgáltatnia. Nikodémus beszéde folytán a farizeusok engedtek a bosszúból. Jézus minderről tudta, hogy így fog történni. Tántoríthatatlanul szilárdan ragaszkodott a maga feladatához és küldetéséhez, ő,

aki rendelkezett azzal a szellemi hatalommal és lehetőséggel, szabadulni minden szenvedésektől, nyugodtan ment azoknak eléje.

NYOLCADIK FEJEZET(*)

Jézus felment a hegyre, ott imádkozott felséges átszellemülésben! Ott az ő szelleme felszállt Istenhez, az ő Atyjához, hogy felüdüljön és megerősödjék. Mihelyt Ő belépett a templomba, ez azonnal megtelt hallgatókkal, akik lesték az ő csodálatos szavait. A farizeusok sohasem voltak képesek Benne valami hibát, álnokságot, igaztalanságot kimutatni, de most próbára akarták Őt tenni, s eléje vezették a bukott asszonyt, hogy ítéljen fölötte. Rászedni vélték őt, felemlítve Előtte a megkövezés kegyetlen törvényét. Jézust azonban soha nem hagyta el az ő nyugalma, az Ő egyensúlya. Ránézett az asszonyra, és tisztán állott Előtte alacsony és mélyen bukott szellemének fokozata. Tudta ő, hogy ily szellemtől nem lehet követelni azt, amit magasabb, előrehaladottabb szellemtől követelni kell. Tudta Ő, hogy ezen szellem lényegisége a mély bukás által érzékivé lett, és hogy sok időbe és munkába kerülne ezen tulajdonságok levetése. **Ő mindenki fölött az isteni szellemi természettörvény szerint ítélte, azaz azon fokozat szerint, melyet az a szellem elfoglalt.** Ez az asszony tehát az ő természetéhez mérten talán erősebben küzdötte le önmagát, talán többet tett, mint valamely más előrehaladottabb szellem a maga fokozatán. Krisztus megérezte, hogy isteni erő befolyásolja, ennek engedve lehajolt, s írta az isteni választ, az asszonyra vonatkozó isteni ítéletet ujjával a földre, ismeretlen írással, ami nekik bizonyítékául szolgálhatott az Ő isteni tudományának. Itt Krisztust mint önként író médiumot látjátok. „Aki tiközületek bűn nélkül való, az vessen először követ őreá”. Ez az Ő válasza. Ismét bámulattal álltak a farizeusok Krisztusnak ezen kijelentésére. Nagy felháborodására számítottak ők a szegény, remegő asszony fölött. Megszégyenítve és haragosan hagyták el a templomot, és a megalázott asszony egyedül állt ott Krisztus előtt várva az Ő további szavait. Krisztus tudta, hogy a farizeusok túltettek a bevádolt asszonyon gonoszság és érzékiség tekintetében, s ők megérezték, hogy Krisztus őket keresztül-kasul megismerte, és távoztak, eltelve félelemmel és bosszúérzettel. Gyűlölték és üldözték Jézust, mert érezték, hogy őket szellemük legmélyebb, legelrejtettebb redőjéig megismerte.

Krisztus pedig újból megérezte a befolyást és írt. Itt láthattok a Mesternél önkéntes médiumi kijelentést írás útján; az **ő Atyja e pillanatban kijelentette neki - az emberek számára ilyen fajú jellel - a maga törvényét, a maga akaratát, Jézus pedig engedett ennek az isteni befolyásnak**, lehajolt és írt. Engedjete ti médiumok is a jó belső sugalmazó hangnak és Írjátok le Isten szavát!

Jézus nem ítélkezett az asszony fölött, mert, miként láttuk, ismerve az ő szellemének álláspontját, tudta, hogy mit és mennyit lehet tőle követelni. De nem ítélkezvén fölötté, így szólt hozzá: „Ne vétkezzél többé! Hagyj fel azzal a könnyelmű életmóddal, te szegény bukott szellem, bontakozzál ki az ellentétből és légy jobba, szellemibbé, kezdetedhez és eredetedhez hasonlóbbá”. Az asszony mélyen meg volt hatva, elment, s ezen órától fogva más lett, Krisztus végtelen jósága átváltoztatta és megtörte az ő szellemét, gyökerénél fogva tépte ki a bajt, amit egy köves eső sem tehetett volna meg.

A 12. versben Krisztus magát „a világ világoosságának” nevezi, teljes tudatában az Ő magas missziójának, melynek értelmében Ő hivatva volt a világnak világoosságot, igazságot, megváltást hozni. Ismét nem akarták Őt megérteni a farizeusok, ők jól tudták, hogy Ő a megígért Messiás, de mert Ő szegényen jött, földi fény és pompa nélkül, azért szégyennek tartották Őt elismerni Izrael Királyának és Messiásának. Minthogy Ő szerette a tiszta szelleműeket és jószívűeket, a gögösöket és pompát kedvelőket pedig üldözte, azért ők is üldözték Őt.

15. vers. Az emberek ítélnék az anyag szerint, az érzékileg észrevehető szerint, és milyen keveset tudnak ők abból, ami igazán a szellem belsejében, az emberlélek legmélyén lakik és történik! Azért igazságtalan és hamis az ő ítéletük. Krisztus azt mondja, hogy ő maga senki fölött sem ítél, de hogy igenis ítél akkor, és pedig úgy, amikor és ahogyan az Atya azt neki beadja: tehát Isten akaratára és sugalmazására szerint. Itt ismét erősen hangsúlyoztatik és kiemeltetik az összhang Isten és Krisztus között. Minthogy a farizeusok nem akarnak hinni Krisztus saját bizonylatának, azért hivatkozik a Mester Isten bizonylatára, mely rajta naponként, sőt óránként érvényesül mindnyájuk szemeláttára. Az összes bizonyítékok és jóslások, melyek a prófétáktól, Krisztus tanítványaitól és apostolaitól származnak, nem elégitik ki

az embereket, mert ők nem akarják ismerni sem Istent, sem Krisztust. E szó igaz a mai napig, mert **az emberiség keveset változott. Manapság is hisz is, nem is, és ingadozik Isten és a materializmus között. Manapság is mozog az angyaltól a démonhoz, világosság és sötétség, halál és élet között. Az emberek megmaradnak ugyanazok, mert a föld, épp mint ilyen, marad vezeklő állomás, vezeklési bolygó, csillagzata az ellenmondásoknak, a forrongásoknak, a vezekléseknek és küzdelmeknek azon szellemek számára, akik arra rá vannak szorulva;** innen az a sajátságos egyenlősége az akkori és a mai emberi állapotoknak. Ez az a vörös fonál, mely keresztül vonul a világon: a földnek ezen fokozata és helyzete, az ilyen szellemeknek épen rajta való testöltése. Mindaz, ami meg lett írva, nem volt és ma sem elég bizonylat és bizonyíték az emberek előtt; mert ahelyett, hogy gondolkoznának az igazság kiderítésén, tagadják azt, amit felfogni nem tudnak Krisztus nekik ma sem Megváltó, sem Isten irányában közbenjáró, sem Isten szellemének elsődje. Némelyek gögből utasítják vissza a közbenjárást köztük és Isten között, ők közvetlenül akarnak érintkezni Istennel és nem akarják megtenni az utat Krisztuson, a Fiún keresztül, vagy mint a „Szellem, erő, anyag” című könyvben mondatik, a Kettőn keresztül. Itt azonban keményen beleütköznek egy változhatatlan törvénybe. Mert a törvény szerint Isten kezdetben teremtette szellemeinek elsődjeit, és csak a bukás után - mint kiengesztelő tagot - a másodfokú szellemeket. De ezek is megoszlottak és az ő bukásukból, vagyis a törvénnyel való szakításukból fejlődtek: anyag, érzékiség, a törvények feldöntése, hamis fogalmak, igaztalanság. Midőn Krisztus a gögös farizeusoknak a **23. versben** mondja: „Ti innét alól valók vagytok”, akkor ezzel a bukásra és az ellentétre mutat. Krisztus ellenben felülről való, azaz a Legmagasabbiktól, akivel bensőleg egyesítve van. Főképpen az Istennel való ezen egységéről szól Krisztus itt, valamint azokról a törvényekről, melyeket Isten vele közölt, s melyeknek képe Ő. **A bűnök és a világ következményei az ellentétnek; aki azokból ki nem vergődik, annak meg kell halnia, s az alá van vetve a halálok és testöltések törvényeinek, míg csak ismét el nem éri az egységet** és az egyetemlegességet.

„Az igazság szabaddá tesz”, így szól a **32. vers**. Halljátok meg, óh emberek, ezt a magasztos szót! Milyen öröm, milyen elragadtatás

fekszik e szavakban: „az igazság szabaddá tesz”, megszabadít minden bűntől, minden szenvedéstől, minden vizálytól, minden kételytől! **Ha megismeritek az igazságot, akkor szabadok lesztek; törekedjétek tehát azt megismerni, munkálkodjatok szakadatlanul, hogy azt megragadhassátok és elnyerjétek;** avagy sínylődni akartok folytonosan az igaztalanságnak, a szenvedéseknek és bűnöknek igájában? Ragadjátok meg az igazságot a szelleminek és isteninek kikutatása által, mert ebben fekszik az, s akkor szabadokká lesztek!

35. vers. A szolgál, vagyis az ember, a test nem él örökké, minden hús és minden bűn mulandó és elenyésző. Amíg tökéletesek nem vagytok, addig maradástok a szellem birodalmában lehetetlen: csak a tökéletesség él örökké a szellem birodalmában. Krisztus szabadokká tesz benneteket, amidőn követitek az Ő újraélesztő tanát. Az emberek követik más emberek példáját, Krisztus pedig követi Isten példáját. Fölötte nincs más magasabb, csak az Atya, s Azt követi Ő. Azért cselekszi Krisztus azt, amit az Ő Atyja cselekszik, mert Ő egy vele.

A 42. versben mondja Krisztus ismételten, hogy Ő nem önmagától jön, hanem az Istentől, minthogy Ő Isten elsődje. Mint teremtett lény állítja, hogy Ő mitsem cselekszik, nem is cselekedhetnék önmagából, hanem mindent Istentől cselekszik. Bámuljátok itt, ti önző és hiú emberek, Krisztus nagy alázatosságát és szerénységét, melyek következményei az Ő mély bölcsességének és az igazság megismerésének. Csak Isten igazi megismerése tehet oly alázatossá és tökéletessé. Igenis, a Mester tudta, hogy minden Istentől jó, hogy a világegyetem összes teremtményei művei az ígének, mely kezdetben volt. Ő, aki a földön a legmagasabb, magát Isten szolgáljaként, az Atyát híven követő fiúként mutatja be. Ő lelkiismeretesen követte Teremtője akaratát, és ti földi férgek azt kerülni akarjátok?! Minden Istentől indult ki, tehát Krisztus is; de Isten különfelét teremtett, s ebben a különféleségben Krisztus a legtökéletesebb. Saját érdeméből, Isten iránti hűség szeretéből lett Ő az emberiség megváltója.

A 43-44. versekben szól Krisztus a hitetlenekhez és gőgösökhöz „bukás”-ról és „ellentét”-ről. **Úgy jelöli meg őket, hogy ők utódai az első nap bukott elsődéinek, utódai e démonoknak vagy ördögöknek, akik az első szakadást követték el, és megbontották az összhangot, akiknek műve békétlenség, hazugság és enyészet.** Ezen

démonokat követik mindazok, akik tagadják Istent, a Teremtőt és a Jézus Krisztus megváltási művét. Gondolkozásuk ferdesége által elvesztettek a törvényre vonatkozólag minden igaz értelmiséget, mert hazugokká, az igaztalanság atyáivá lettek. Az igazságban képtelenek megállni, mert az igazság előtt minden igaztalanság semmivé oszlik. Az ellentét tehetetlen volt Istennel szemben; a törvényes elsődök közbenjárása vagy könyörgése nélkül, Isten kegyelme nélkül lassú felbomlásnak indultak volna.

A 45-47. versekben Krisztus élesen mondja meg az igazságot a konok embereknek; ők azonban mindig kevésbé akarják Őt megérteni, s utoljára még ördögnek is nevezik.

Az 54. vers mondja: Aki önmagát szereti és becsüli, aki tehát tiszteletet igényel és gáncsot el nem bír, az nem jól cselekszik, az vétkezik Isten előtt, Isten maga azonban becsüli és szereti azt, aki nem önmagát szereti, és alacsonyan gondolkozik önmagáról, aki örömet elviseli az ellentét gáncsát és megvetését. Igenis, Isten azt szereti, aki Előtte mintegy olvadozik csupa szeretettől, hűségtől és alázattól, miként Krisztus. Igen, csak ilyennek ad Isten tisztelettel járó hivatalokat, szeretettel és önfeláldozással járó missziókat. Az emberek azonban nem ismerik Istent, ők egyenesen Isten parancsolatai és törvényei ellen cselekszenek. Nézzétek csak, hogyan követi Krisztus az Atyát, minden szavával és művével! Nálánál nagyobbat senki sem művelt a földön, és ki volt annyira alázatos és önzetlen, mint ő? Ki viselte el oly isteni türelemmel az emberek összes rágalmaikat és gúnyolódásait? Előtte az emberek szava nem ért semmit, minthogy ő mindig csak Isten tiszteletét kereste és az Ő Atyjának szeretetét.

Oh emberek! Mikor, ugyan mikor lesztek ti azon a ponton, hogy mintegy felolvadtok az Isten iránti szeretettől és tisztelettől? Mikor fogjátok elkezdni lebecsülni önmagátokat? Mikor? E fejezet végén mondja Krisztus, hogy Ő volt már Ábrahám előtt, minthogy Ő az első teremtésű szellemek közül való minden bűnbeesés előtt, Ábrahám pedig mint másodteremtésű szellem az elsődök bukása után jött. Ábrahám szelleme örvendezett, midőn látta Krisztust a földre jönni az ő népének megváltása és megvilágítása céljából. Ismét meg akarja a mérgező népet kövezni Krisztust; Ő azonban nem fél, nem ingadozik.

Egyenesen és nyugodtan halad el a tömeg között, mely, eltelve titokteljes félelemmel és hatalmas tisztelettel, melyet még az ellentét sem volt képes feltartóztatni, eloszlott.

KILENCEDIK FEJEZET(*)

A zsidók gondolták, hogy az emberek összes betegségei és szenvedései az ő bűneik következményei. **Csakugyan az összes betegségek, szenvedések, próbák és vezeklések következményei a szellembukásnak és a bűnnek; mert bukás nélkül az összhangban nem áll be zavar, nincs betegség, sem fogyatkozás.** Sok baja és szerencsétlensége az embereknek vezeklést képez korábbi hibák és bűnökért. Krisztus felismerte annak a vaknak szellemét, az ő bajának gyökerét. Meglátta Ő, hogy Istennek akarata, hogy ez az ember meggyógyíttassék, tehát meg is gyógyította őt. Életerőt lehelt a tétlen szemidegekbe, tevékenységre, világosságra, egészségre keltette azokat; ezzel Isten akaratát teljesítette. **Lejárt annak a vaknak próbaideje, az emberekre nézve pedig ennek a nevezetes gyógyításnak az volt a célja, hogy újabb jelét szolgáltatassa Isten erejének,** a legnagyobb szellem hatalmának. Krisztus soha semmire sem vállalkozott Isten akarata nélkül, anélkül, hogy tetteivel az Atya dicsőítését célozta volna. A vakon születettnek meggyógyítása tény, sok ember jelenlétében történt az, és sokakat térített meg a Messiás elismerésére, aki egyedül volt képes adományozni ezt az életerőt. A teremtő, ébresztő erő Jézus fluidjaiban volt, aki azokat irányítani s a törvénynek megfelelően alkalmazni tudta. A farizeusok azonban bosszankodtak a Krisztus csodálatos, még soha nem létezett gyógyerejének ezen újabb jelei fölött. Viszálykodtak ők egymással. Nagy a hitetlenség konoksága, mely tényeket is megdönt, ha nem képes magának megmagyarázni a jelenségeket; ezt meglátjátok itt a

17-34. versekben. A farizeusok fenyegették és gúnyolták azt a vakon születettet, törekedtek az ő szüleitől és tőle magától is valami hamis bizonylatot kicsikarni, csak azért, hogy Krisztus gyógyerejét letagadni vagy lekicsinyelni lehessen. De a meggyógyított, eltelve háladatossággal Isten jósága és nagysága iránt, folyton ismét újból elismerte és megerősítette csodálatos gyógyulását. Jelenleg is naponként történnek gyógyítások az erőtannak (dinamika) vagy hasonszenvi

gyógymódnak (homeopátia) a pozitív tudomány által tagadott törvénye szerint, delejezés által, médiumok által s úgynevezett természetorvosok által. **Mindezen gyógyításokat azonban tagadja az ortodox tudomány, és tagadják az emberek általában, azokat az erőket, amelyek által e gyógyítások történnek, ilyenekül elismerni nem akarják,** nem törekednek azokat tanulmányozni, vagy megmagyarázni, hanem figyelmen kívül hagyva a tényeket, megmaradnak konok tagadásuk mellett! Daczára ezen akaratos vakságnak azonban e gyógyítások jelenségei mégis csak megmaradnak, s idővel semmivé fogják tenni az ortodox tudományokat. Miután pedig a farizeusok kizárták azt a gyógyítottat, akkor elment ez Jézushoz, aki őt befogadta. Ez az ember felismerte a Messiást, s imádkozva borult le előtte, kérve a tanítványok közé való felvételét. Lett is belőle utóbb egyike Krisztus legbuzgóbb és leghívebb tanítványainak. A farizeusok keményen találva érezték magukat a

39. versben foglalt beszéd által, mert ők tudatával bírtak saját szellemi konokságuknak Krisztussal szemben. Krisztus ugyanazt mondta ezeknek akkor, amit mi most mondunk mindazon embereknek, akik a spiritizmusnak, a Krisztus igéje eme beteljesülésének, tényeit és jelenségeit látják és az okokat mégis tagadják, és hinni nem akarják. „Ha vakok és siketek volnátok, nem volna bűnötök, de mint-hogy mind azt ami történik, látjátok és halljátok, azért a ti bűnötök megmarad!”

TIZEDIK FEJEZET(*)

A jó pásztorról szóló hasonlat megható és szép hasonlata Krisztus szeretetének az emberek iránt. A juhakol alatt Jézus a földet érti. Mindazok, akik felfogják a kereszténységet és az Istentant, bemennek a nagy egységnek, a szellemiségnek és az összhangnak birodalmába. Minden szellemnek ezen az úton kell jönnie. A béres azonban, az ellentét, félrevezeti a szellemeket, és el akarja őket vonni a Messiások befolyása és vezetése alól. Sok ember hallgat a bűnre és követi a kísértést, mások megmaradnak állhatatosan hívek a törvényhez és a jóhoz. Krisztus vállalta a pásztor hivatalát, a föld megváltását, de a földön kívül is, a szellemek birodalmában érvényesül az ő neve,

ereje, akarata. Az elsődök missziója egyáltalán világmegváltó, mindaddig, míg végre el nem lesz érve az összhang, amikor csak egy akol és egy pásztor lesz. **Sok megfordult (ellentétes) szellem van: tolvajok, gyilkosok, gonosz emberek, akik jogtalanul cselekednek, és jogtalanságot akarnak. Krisztus pedig őrzi a rája bízott földet, vigyáz arra és fel akarja azt szabadítani minden ellentét alól.** Önkényt és kényszer nélkül adta oda életét súlyos missziója folytán. Ő tudta előre súlyos halálózását, és ámbátor lett volna hatalma szabadulni ezen kínoktól, mégsem tette azt, hanem feláldozta életét önkényt az igazságért.

Krisztus a maga juhainak nevezi azokat, akik osztják az ő hitét, az ő szeretetét, akik követik az ő szavát. Itt mondja a folyton ismételten kételkedő embereknek, akik folyton és ismételten civakodtak az ő természete és missziója fölött, és nem akartak hinni benne: „Ti nem tartoztok énhozzám, ti nem vagytok az én juhaim közé valók, ti tehát engem sem megérteni, sem felfogni nem fogtok”.

Óh emberek! Olvassátok e szavait a szeretetnek és hűségnek, melyeket Krisztus ezen fejezetben hozzátok intéz. Lássátok és halljátok, mily szorosan egyesít benneteket Krisztussal az erény, a jószág és a szeretet. Törekedjete elérni ezt a hasonlónak levést Krisztussal, ő aki egy az Istennel, Vele fog egyesíteni benneteket. Mennyire - egész az örökkévalóságig fölséges ez a gondolat! Van-e ennél valami nagyobb és jobb? **Krisztus itt oly világosan mondja, hogy Ő egy az Atyával, és mondja ezt oly alázatosan, oly bensőséggel és kedvesen! Ő nem teszi meg magát Istennek, ő marad az Atyát követő Fiú.** A zsidók félreértették az ő szavait, és hamisan Istenkáromlásnak minősítették az ő beszédjét, mintha Krisztus azt mondta volna: „Imádjatok engem, én vagyok az Isten”. Ugyane szavakat hamisan ma is szájába adják a Messiásnak a keresztények és félremagyarázzák a Krisztus beszédét, íme olvassátok Krisztus választ:

A 34-37. versekben mondja: „Mért nevezitek azokat Isteneknek, akik által megnyilatkozik Isten beszéde, akarata, ereje? Mert én azt mondtam, hogy Isten Fia vagyok? Vajon nem cselekszem-e én az én Atyám akaratát és műveit?” Ez a válasz elég világosan mutatja nektek Krisztus álláspontját. Igenis, Krisztus csakis az Atya akaratát hajtotta végre s egy volt Vele szeretetben, jószágban

és bölcsességben; de épen ezt a benső viszonyát az eggyé-levésnek nem fogták és nem fogják fel az emberek a saját egyenetlenségük mellett. Ez okból kételkednek ők Krisztus magasabb természetében, vádolják őt Istenkáromlással, vagy pedig felosztják az Istent, és csinálnak belőle több rendbeli Isteneket! Krisztus hasonlítja önmagát az ég kapujához, azaz az igazságokhoz vezető bejárathoz. Mindazok a próféták, akik Krisztus előtt voltak, még nem hozták el az élő igazságot, csak kilátásba helyezték azt Krisztus által. Azért csak a Krisztus tanában keressétek a jogot és az igazságot - ennél jobb tant nem fogtok találni soha és sehol. A béresek, vagy hamis próféták, hamis tanokat hoztak, melyeket - sajna - nagyon is gyakran meghallgattak és követtek az emberek; azért olyan az emberiség, mint egy szétszórt nyáj, nem képes megtalálni az igazsághoz vezető ajtót.

E fejezetben a **17-18. versek** világos bizonyítékot képeznek Krisztus emberi testének fajáról és lényegiségéről. Azt mondja: „Senki sem veheti el tőle az életet, de ő maga leteszi az életet szabad akarattól”. Ő, aki bírt hatalommal és tudománnyal, magába felvenni az életet, magának emberalakot képezni, bírt arra is hatalommal és tudománnyal, ugyanezt az életet, ezt az alakot felbontani - magáról letenni, - mert a parancsolatot vette a Teremtőtől. Azokban a számos esetekben, melyek a zsidó népnek Krisztus elleni gúnyolódását és hitetlenségét mutatják, lett volna neki hatalma, őket lesújtani hatalmas világosságának egyetlen villámsugarával, úgy hogy ők valamennyien megmerevedtek és megvakultak volna ettől a fénytől. **De Ő, a legjobb és a legnemesebb, sohasem lépett ki a föld törvényköréből, mely szerint az embereknek hinniük és tanulniuk kellene,** Ő maradt a testet öltött, emberhez hasonló Messiás, Ő a gúnyolódóknak és csúfolódóknak nem mutatkozott a maga szellemi fényének pompájában, ő nem tért ki a földi törvények vágányából. Az ő szavai, tettei, életmódjai, szentesége, szeretete és türelme kell, hogy elég erős tanúi és jelei legyenek az ő Istennel való egységének, az ő messiási hivatalának.

TIZENEGYEDIK FEJEZET(*)

Ezen fejezet tartalmazza a legnagyobb jelét Krisztusnak, a Fiúnak teremtő erejéről, mely erőt ő nyerte az Istentől, az Atyától. Jézus tudott Lázár haláláról, tudta, hogy neki rendeltetése megadni az embereknek

ezt a jelét az ő isteni erejének és tudományának. Látjátok, mily pontosan tartja meg a törvény szavát. Csak akkor ment el Lázárhoz, mikor ez már meghalt s el volt temetve, mert a bizonylatnak nagynek kellett lennie, s az utókor részére kellett megmaradnia, szólnia kellett a Messiás erejéről, mely erővel nem bír egyetlen földi szellem sem; mert csak az elsődök, mint az Atyához legközelebb álló szellemek, bírnak Istenhez hasonló tulajdonságokkal és erővel, bírják pedig ezt saját munkájuk és nemesbülésük révén.

Mária és Márta, ámbátor buzgó és ragaszkodó szolgálói voltak Krisztusnak, mégis emberileg gyengék lévén mondták: „Ha te itt lettél volna, ő nem halt volna meg”, ahelyett, hogy hozzá fohászokdtak volna ilyképpen: „Oh Uram ébreszd fel őt, Te megteheted azt Atyád nevében!” De nekik is hihetetlennek, lehetetlennek látszott az ily ébresztés. Jézust meghatotta a nővérek fájdalma. A fordító itt ezt a kifejezést használja: „M megbuzdula lelkében és magában megháborodék!” **Ez tulajdonképpen azt jelenti: „Szellemben meg volt indítva” az emberek fájdalmától, akik siratják halottjaikat és jajgatnak és még évezredekken keresztül lesznek kénytelenek sírni és jajgatni, míg csak meg nem nyílnak majd előttük a szellemiben való kutatásuk révén a homályos túlvilág kapui, s elő nem tör a sötét éjszakából a tiszta, világos nappal.** Tehát Jézus itt nem Lázárt siratta, sem Lázár nővéreinek fájdalma miatt nem sírt, melyről tudta, hogy azt nemsokára lecsillapítja; hanem sírt az egész föld iránti részvét érzetében. Úgy volt, mintha, mint megváltó rögtön megérezte volna azoknak fájdalmait, akik még a földön elveszteni fogják drága hozzátartozóikat a hit vigasza nélkül, s Ő meglátta, miként súlyosbítják ők maguk emberszavuk által a válás fogalmát; Ő meglátta, miképpen fektetik ők maguk maguknak a szellemihez való bejárat elé az elválás súlyos deszkáját, s mennyit szenvednek ők majd emiatt. Reá nézve az elégtételnek és Isten iránti nagy háládatosságnak érzete volt, hogy ez esetben csillapíthatta ezt a fájdalmat; azért monda: „Atyám, hálákat adok Néked, hogy engem meghallgattál”. Ő tudta és érezte, hogy most jelen van az ébresztő erő és, hogy most kell kiejtenie a nagy szót. S Ő kimondta azt, az élet szavát! És Lázár kibontakozott a síri takarókból, és lett egy egészséges emberré! Friss életerő hatotta át csontjait, új életmelegség árasztotta el érzékeit, s elevenítette meg idegeit. Már sok nappal előbb

kísérte és figyelte Krisztus a távolból szellemével Lázárt, tudva volt előtte annak betegsége és halála, azaz bizonyos fluidikus kötelékek felbomlása, melyeket Ő most ismét újból összekapcsolni és megkötni tudott.

Lázár meghalt; a betegség elérte tetőpontját, az összes emberi érzékek engedtek, az idegek eltompultak, a szellem ki lett a testéből lökve, az egyesülés fluidikus kötelékei felbontva. Ezek a felbomlott fluidikus kötelékek most Krisztus ereje által újból össze lettek kapcsolva, újból életre keltve, mi által a szellem ismét belemehetett a testbe. Krisztus a törvényekre és a dolgokra vonatkozó magas tudománya segítségével önmaga képezte és teremtette saját embertestét Máriának fluidijából, ugyanezen hatalmával és erejével keltette életre Lázárt. **Ez a jel a farizeusoknál a legnagyobb irigységet keltette; most tudták ők, hogy sokan fognak benne hinni; azért e naptól fogva komolyan törtek élete ellen** és felállítottak mindenféle poroszlókat, akik Őt elfognák és kiszolgáltatnák. Jézus mindezt tudta; és csak csodálni lehet az emberek rövidlátóságát, hogy ők nem tudták, mennyire ismert dolog Jézus előtt minden, holott pedig naponkint kaptak bizonyítékokat az Ő előre tudásáról.

Az 54. versben mondatik, hogy Jézus Efraimban lakott mivelünk, azaz a mi szemeink láttára gyakrabban átszellemült, beszélt angyalokkal és magas szellemekkel és részesített bennünket az ő gyógyerejéből. Kioktatott minket a szellemtanból, és megmutatta nekünk a jóhoz, az Istenhez vezető utat.

TIZENKETTEDIK FEJEZET(*)

Elértük az utolsó napokat, amelyeket az Úr itt a földön töltött. Lázárnak életre keltése sok zajt okozott, s azon naptól fogva erősen megnőtt a Krisztust követők serege. A 4-6. versekben látjátok már Júdást, mint alattomos ellentétszellemet említve. Ámbátor Krisztus ismerte ennek az embernek értékét és kezdettől fogva tudta, hogy kemény ellentétszellem, azért mégis mindig szendén és szeretetteljesen érintkezett vele, azért, hogy megtérjen és javuljon. A nép csüngött Jézuson, mert Ő jó volt és nagylelkű mindenkivel szemben, minthogy szerette azokat, akik Őt gyűlölték és gúnyolták, segített azokon, akik

Őt üldözték. Ezen utolsó napokban tetőpontját érte el a nép csodálkozása és tisztelete Krisztus személye és lényegisége iránt, és kikiáltották Őt a zsidók királyául, mint a próféták által kilátásba helyezett Messiást. Ez már most teljesen megérlelte a farizeusok és főemberek gyilkosság tervét. A jelenlevő görögök és idegenek is látni és megismerni akarták a Messiást, sokan voltak ezek között, akik utóbb keresztyénekké lettek, és az apostolok által magukat megkereszteltették.

A 25. versben mondja Krisztus: „Aki önmagát szereti, csak önmagáról gondoskodik, csak önmagára gondol, aki a saját életét és jólétét becsüli legtöbbször, az elveszíti életét, azaz sem békét, sem üdvöt nem ismer. Ellenben, aki másokat magasabbra helyez, felebarátját szereti, embertársainak javáért él, az elnyeri az igaz életet”. Aki hasonlóvá lesz Krisztushoz, az szereti Istent, az eljut az Atyához, ha akár a legutolsó volt is a földön. Jézus elszomorkodott mindazon, ami eljövendő volt - az ő szavának sokoldalú elhanyagolása és az Isten nevének becsmérlése miatt. Ekkor hirtelen megszólalt egy isteni hang, Őt vigasztalando, mely kinyilatkoztatta neki (**28. vers**) az Ő megdicsőítetését és felmagasztalását. Legtisztább, legmagasabb fajú kinyilatkoztatás volt ez. Nem valamennyien értették és hallották ezt. Némelyek mennydörgésnek tartották, mások angyal szavának. Ezen hang nem Krisztus kedvéért jött, mert Ő erős volt Istenben, - az jött a hitetlenek- és kételkedőkért, hogy higgyenek Krisztusban. Krisztus kénytelen volt meghalni, kénytelen volt elviselni az összes földi fájdalomokat és többet szenvedni az összes embereknél, ha meg akarta váltani az emberiséget, ha az ellentétet kiengesztelni akarta. Krisztus nem a törvényért jött, mert ez nem szorult megváltásra, lévén az Istenben tökéletes. Ő jött az ellentét megváltása - és kiengesztelése végett.

A 42. vers megmondja nektek, mennyire köti az embereket az óhitűség (ortodoxia) és a világi tekintély. Sokan a főemberek és főpapok közül hittek a Krisztusban, és felismerték Benne már csak ész szerint is a megígért Messiást, de hallgattak, mert a kiátkoztatástól s a községből való kizáratástól féltek. Többször becsülték a világ előtti tekintélyt, mint az Isten előtti igazságosságot.

A 40-50. versekben mondja Krisztus, hogy „aki Őbenne hisz, az hisz az Atyában is és hogy e hitben van minden maradandó üdvös-

ség”. Aki nem követi Krisztus szavát és megveti az Isten elismerésének törvényét, a felebaráti szeretetet, különösen pedig aki ismeri Krisztus szavát és megváltó erejét s ezeket mégsem becsüli, az elítéli önmagát és homályos ellentétté lesz, akinél csak egyenetlenség, szakadás található. Krisztus bizonyítja, hogy Ő mindezt Isten rendeletére mondja, hogy Ő eszköze az Atyának, hogy tehát minden tisztelet és köszönet a legmagasabb Atyát és Teremtőt illeti.

TIZENHARMADIK FEJEZET(*)

Most közeledett az a ránk nézve fölötte szomorú idő, amidőn a mi Urunk és Mesterünk kimondhatatlanul szenvedni volt kénytelen! Jézus tudott mindent, ami elkövetkezendő. Részint örült annak, hogy visszatérhet az Atyához, részint pedig megremegett az ő emberi természete az utolsó nagy áldozattól. Kétszeresen szenvedett, mert ismerte az emberek teljes tudatlanságát, minden gonosz szándékát. Júdás, ez a mélyen bukott szellem, egyike az ellentét leghatalmasabbjainak, ő, a Messiás árulója, annál mindig csak szeretetben részesült. Három éven keresztül tartózkodott Jézus környezetében, és volt szemlélője az Ő isteni működésének, anélkül, hogy ez fogott volna rajta! **Lássátok meg ebben az ellentét keménységét, gögjét, aki felázad Isten ellen, s az Ő követének ellentmond szemtől szembe.** Jézusnak lett volna ereje és hatalma eltűnni mindnyájuk szemei elől, miképpen ezt cselekedte a felfeszítetés után a sírból való feltámadással. Ő azonban követte szigorúan a törvényt, és teljesített mindent úgy, miképpen az Isten akarata szerint teljesítenie kellett.

Az utolsó est, melyen a Mesterrel a vacsoránál ültünk, mélyen megható volt, s arra való visszaemlékezésünk örök időkig élő emlék marad bennünk. A Mester, akit ezerféle jelből Isten fiának ismertünk fel, megalázta magát előttünk és megmosta lábainkat, hogy példát adjon nekünk arról, miképp a legmagasabbik szolgálja, ápolja és gondozza a legalacsonyabbikat. **Magában ebben az egy cselekményben benne foglaltatik az egyházuralom mindenféle fogalmának elítélése.** Ő, a mi szellemi fejünk, itt a mi szolgánkként szerepel. Jézus monda: „Ti tiszták vagytok, de nem valamennyien!” mert Ő ismert minket és Júdást is, amidőn ezt mondta, és neki is a lábait megmosta, hatni akart rája, s őt visszatérésre bírni, ami megmentette volna

szellemét minden későbbi keserű, mély szellemi kínoktól. **Jézus ugyanoly jósággal bánt Judással, mint legkedvesebb tanítványával, pedig tudta, hogy el fogja őt árulni,** és ti, ti oly nehezen bocsátotok meg azoknak, akik benneteket megsértettek és rágalmaztak, ti oly sokáig vagytok haragtartók valamely bennetek ért sérelem miatt, és nem tudjátok azt felejtani! Oh, csak okulnátok Krisztus fölötté nagy jóságán és szeretetén!

Olvassátok a **16. verset:** „A szolga nem nagyobb az ő Uránál, sem a követ nem nagyobb annál, aki azt elküldötte”. Krisztus példát adott nektek az alázatosságról, kövessétek azt és boldogok lesztek, üdvözültök! Most Jézus még egyszer említi Júdás árulását, ismét megakarta őt puhítani, - de ennek a lelkiismeretnek kérge túl kemény volt! Midőn ezen megkapó szép beszédeket tartotta, sokszor erősen nézett Judásra - mindez azonban lepattant az ellentétről! S elszomorította Jézust, hogy a legnagyobb és legbensőbb szeretet sem volt képes megpuhítani annak a szívét, s e szomorúságában monda: „Egy közületek, akiket tanítottam, akiket szerettem, el fog engem árulni, kell ennek megtörténni, visszatérés nem lehetséges?” Valamennyien megilletődve néztünk egymásra, és nagyon megijedtünk a Mester szavaitól, mindenki érezte, csak Júdásról lehet szó, és borzasztón bánkódtunk! Óh gyermekek! Azon a napon én az Úr mellénél feküdtem és fohász-kodva néztem Őt. Gondoltam magamban: Sohasem engedem azt, én védeni fogom Őt, szeretetem teljes erejével mellette leszek, és meg fogom az ellenségeket semmisíteni. Midőn Júdás megérezte, hogy mi őt felismertük, akkor még inkább felbőszült, felkelt, és elment, Jézus pedig mindentudásának még egy halk jelét nyújtotta neki, így szólván hozzá: „Amit akarsz cselekedni, hamar cselekedjed”. Lám, én mindezt elkerülhetném, hisz ismered az én hatalmamot, de nem teszem és cselekszem az én küldetésem törvénye szerint. Nyomorultnak és kicsinynek érezte magát az áruló a Mester előtt, és gonoszságának felbőszült-ségében eltávozott s elárulta Jézust!

A 31-32. versekben szól Jézus a maga megdicsőíttetéséről és felmagasztaltatásáról, az Ő, Istennel, az Atyával való egyesüléséről.

A 34-35. versekben megadja nekünk a szeretet parancsolatát, mint az Ő szent végrendeletét. Aki követi a legnagyobb szeretetnek

ezen hagyományát, az ott lesz az Atyánál, az nem fog érezni sem féltelmet, sem fájdalmat, mert az élni fog az örök világosságban. Ez a szeretet kötelessége minden kereszténynek, mindazoknak, akik követni akarják a törvényt.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET(*)

Az 1. versben mondja Krisztus: „Hisztek az Istenben, higgyetek én bennem is”, az én küldetésemben. Ezzel nem azt akarta mondani: Higgyetek énbennem, mint Istenben. Csak annyit mond itt, hogy az Istenben való hit feltételezi az őbenne, mint Isten küldöttjében való hitet, az ő isteni küldetésében való hitet. Aki hisz Istenben, annak hinnie kell az Ő szellemének elsődjeiben is, akik a maguk Istenhez való hasonlóságuk által akarják a kiengesztelésig hatványozni az ellentétet.

A 2. versben más szavakkal ez van mondva: „Egész az Istenig sok fokozat létezik”. A létra, melyen felküzni kell az összhang elérése végett, hosszú, és sok lépcsőfokon át lehet csak oda feljutni. Krisztus meg akarja készíteni a helyet az apostoloknak, hogy mindegyik az őt megillető helyre jusson, de megígéri nekik a 3. versben azt az üdvösséget, hogy majd Vele lehetnek, ami be is teljesült.

A 4. versben mondja a Krisztus: „Ahová én megyek, tudjátok”, s az utat, mely oda vezet, elég gyakran magyarázta nekünk. Ő elment Istenhez, az egységnek, a törvénynek országába, ahová a szeretet és az igazságos akarat vezet el bennünket. Krisztus felelete Tamásnak, a racionalisztikus tanítványnak kérdésére, kinek a 6. versben mondja: „Senki sem mehet az Atyához, hanem én általam”, nem azt jelenti, hogy senki sem jut el Istenhez, csak a keresztény. Ilyen szétválasztó, ilyen önző módon Jézus nem gondolkozott. Ellenkezőleg azt hiszi itt, hogy miután valamennyien el akarnak jutni Istenhez, **Ő akarja őket irányítani s odavezérelni. Ha már nem is mint emberek - úgy majd mint szellemeket; még azokat is, akik a földön Őt nem ismerték, kioktatni, vezetni, üdvözíteni fogja azáltal, hogy közli velük a törvényt, melynek segítségével előre haladhatnak.** De senki sem érheti el a szellem összhangját vagy üdvösségét, csak az, aki követi ezt a törvényt, a szeretetnek és a bölcsességnek e parancsolatait, melyeknek világító példája volt Jézus. Voltak Krisztus előtt is

Isten által küldött férfiak, akik jóságról, szeretetről és elnézésről beszéltek, ezek is tanítottak az isteni törvény szerint s az ő tanaik igazságosak.

A 8. versben Fülöp Istent óhajtja látni, és Krisztus válaszolta neki: **„Aki engemet lát, látja az Atyát”**. Sokaknak úgy hangzik ez a szó, s úgy is lett értelmezve, mintha Krisztus azt akarta volna mondani: **„Nézzetek meg engem, én vagyok az Atya Isten”**. Ez az értelmezés hamis. Igaz, hogy Jézus hasonlatos Istenhez, igaz, hogy Ő egy az Atyával, igenis, Ő az Isten küldöttje, eszköze (médiuma) és örök igazság szavait hangoztatta, de Ő mégsem az Isten maga, mint-hogy Isten önmagában egy személy, egy végtelen lényegiség. Jézus itt ezt érti: Nézzetek meg engem, én vagyok Isten szolgája, az Ő Fia, élek az Ő törvényeiben, cselekszem az Ő akarata szerint: bennem tehát meglátjátok az Atya képmását, ha engem hallgattok, akkor tehát isteni ígét hallgattok. Krisztus itt Istennek még nagyobb műveit helyezi kilátásba, melyek emberek által fognak megnyilvánulni. Ez az ígélet most teljesül a spiritizmus által, mely elterjed a föld minden országában és mely sok szellem és médium útján hirdeti az embereknek Isten ígéjét és törvényeit és cselekszi Isten akarátát.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET(*)

Isten a szőlőkertész, a Teremtő, az életadományozó, aki mindent tevékenységre indít. Krisztus a Fiú, a szőlőtőke, a jó szőlőkertész követője. Minden szőlővessző, azaz minden cselekedet, mely nem hoz jó gyümölcsöket, semmis, s az örökké maradandó élet számára nem számít; de a jó cselekedetek jó örök gyümölcsöt hoznak, és még ezerszer gazdagabbak és jobbak lesznek utóhatásuk horderejére nézve. Mi akkor tiszták voltunk, azaz eltelve buzgalommal és hitel, minthogy láttuk Krisztust, hallottuk az ő szavait, az erő és szeretet folyamát nyertük belőle. Aki megmarad az ő szeretetében, az nem vész el, s abban benne van az Úr; szellemi kapocs van akkor közte és az Úr között.

Aki megmarad e szellemi közösségben Jézussal, az sokat fog tudni és sokat fog gyógyíthatni. **Hány ember van olyan, akik azt hiszik, hogy benne vannak ebben a szellemi közösségben Jézussal,**

pedig nincsenek benne, - mert hiányzik belőlük az igazi alázatosság. Hányan tartják magukat alázatosaknak, és mégsem azok! Akinek az alázatosság szava mindig az ajkán van, az nem hordja azt szívében. Sokan azt hiszik, hogy imádkoznak, és még sem teszik azt az igazság szellemében, mert nincs meg bennük a megadás és odaadás Isten iránt.

A 6. vers alkalmat szolgáltatott egy valóságos anyagi égő pokolban való hitre. Ez tisztán emberi magyarázata Jézus szavainak, melyeknek szellemi értelmük van, s itt épp úgy, mint sok más, amit Krisztus mondott, képletes beszédet képeznek. Jézus szavainak ezen emberies értelmezései sok bajt okoztak. Azt a hitet keltették, mintha Isten fizikai kínokkal büntetne, - még pedig örökkévalóságon keresztül. Viszonylagos igazság tényleg van némileg e magyarázatban, mert a töredelmetlen szellemeknek csakugyan vannak idegszellemi fájdalmaik és szenvedéseik, miről az emberiség mostanában az ily szellemeknek médiumok útján való megnyilatkozásaiból értesül. Érzékiségükből kifolyólag elkövetett bűneik következtében megtartanak a bukott szellemek egy súlyos, vastag idegszellemet, egy durva idegaurás testet, mely a külbenyomásokat idegszellemileg és szervesen megérzi. Innen van, hogy sokan megérzik a hideget, a meleget, a sötétséget, sőt emberi szerves fájdalmakat is, akár az anyagi ember. Ezt a „szegény lelkek”-nek is nevezett boldogtalan szellemek nyilvánították a kezdetleges idő sok keresztény embere előtt. Némely szellemek állították és állítják még manapság is, hogy ők örökös kínszenvedésekben élnek, minthogy ez nekik így látszik. Kérnek az emberektől imákat és jó cselekedeteket, amelyek nekik segítenek, fájdalmaikat enyhítik, s őket megváltják, azaz a tiszta szellemfokozatokhoz elvezetik. Imádkozni a szegény bukott szellemekért, könyörületesen lenni irányukban, őket médiumi úton oktatni és vigasztalni, testvéri kötelessége minden embernek; mert Isten meghallgatja ezeket az imákat és szeretettel kíséri ezen tetteket. **Igaza van tehát az egyháznak azzal, hogy a halottakért való imákat minden ember szent kötelességének állítja;** Csakhogy helytelen a túlvilági állapotokra vonatkozó dolgokat, a poklot, tisztító tüzet és mennyet illetőket változhatatlan hitdogmáknak kijelenteni; mert ezen dolgok felől az emberiségnek mindent még tanulnia kell - és Isten nagy kinyilatkoztatása számos médiumok útján fogja őt ezek tekintetében felvilágosítani és oktatni.

A 7. vers mondja: „Bármit kér az igazságos ember Istentől, meg fog az neki adatni”. Miért? Mert az ilyen csak azt kéri, ami igazságos, és a kérelem teljesítése magában az igazságban fekszik. Dicsőítsétek Istent ilyen imával!

Az összes emberekhez mondja Krisztus a **9. versben:** „Amint szeret engemet az Atya, én is úgy szeretlek titeket, maradjatok meg abban az én szeretetemben”. El ne térjetez tőle és az én parancsolataimtól.

Az a Krisztus parancsolata, mondja a **12. vers,** „hogy úgy szeressék egymást az emberek, miként Ő szerette őket”. **Keresztények! Megtartottátok-e ezt a szeretet-parancsolatot? Nem estetek-e csakhamar civakodásba? Akartátok-e az embereket szeretet által megtéríteni és meggyőzni, avagy nem nyúlatok inkább a kardhoz, hogy azzal pusztítsatok? Keresztények! Nem öltétek, kínoztátok és gyötörtétek-e egymást kölcsönösen? Vajon ez volt-e a Krisztus szeretet-parancsolatának teljesítése?! Holott pedig a szeretet mindent képes legyőzni pusztán a maga szellemi erejével! Próbálkoztatok-e valaha ezzel az erővel, alkalmaztátok-e azt?**

Ti keresztényei a jelenkornak! Követitek-e Jézusnak egyesülési parancsolatát? Egyesültek, békések vagytok-e és szeretitek egymást? Lehet-e benneteket Krisztus követőinek nevezni, avagy nem lett-e ez a szó gúnyszóvá az által, hogy azok a számos keresztény felekezetek egymással szemben szeretetlenek és türelmetlenek?! Ti keresztények vajon egy templomba, az Úrnak egy asztalához járultok-e? Vajon egy meggyőződés útján üdvözültök-e? Vajon egy menny vár-e benneteket? Egy utatok van-e Istenhez, egy imája az Úrnak, egy Isten-szolgalat? Nem, nem! Sokféle úrvacsorátok és egyházatok van! Különlélek a ti felfogásaitok, Istenhez és a mennyországhoz vezető utaitok! Imáitokat és Istenszolgalataitokat elkülönítettétek! Szembe álltatok egymással karddal, gyilkokkal, s íme most türelmetlenkedők és elit-élők vagytok egymás ellen! **Ugyan hol van az az egységes, nagy, szeretetteljes testvérközség, melyet Krisztus alapított? Sehol! Csak némely egyesek szíveiben!** De még senki sem próbálta meg egyesíteni Krisztus községét, vagy ha valaki megkísérelte, akkor azt kinevették, elátkozták, és szólni nem engedték! S azt hiszitek, hogy Krisztus el fogja ismerni ezt a ti szereteteteket? Nem! El fog fordulni attól az

elkülönített kereszténységtől, mely nem lehet az Ő leánya. Nem fogja őket barátainak sem nevezni, hanem ellenségeinek, akik nem követték az Ő, szeretetre és egyesülésre vonatkozó parancsolatát.

A 17. versben Krisztus ismét a szeretetet parancsolja meg nektek. És folytatva mondja: „A világ szereti mindazt, ami belőle származik; ellenben gyűlöl mindent, ami magasabb rendű, s ami szellemi, mert az elárulja az ő fogyatkozásait”. Ugyanezen okból üldözi a világ manapság is az összes szellemnyilatkozatokat és médiumításokat, mert ezek az igazságot mondják meg neki. Mindazt üldözi a világ, ami tiszta és jó, mert ez annyira különbözik tőle, s oly élesen domborítja ki az ő fogyatkozásait. Miképpen a világi emberek, üldözték Krisztust, az apostolokat és az első keresztényeket, épp úgy üldözik ma is azokat, akik az igazságot képviselik, ezt védik és tanítják.

22-25. vers. Halljátok ti keresztények! Ez az a nyomatékos szó, mely a ti ítéleteket képezi. Ha nem adta volna Krisztus mind ezen tanokat, ha mitsem tudnátok azokból, ha ezenkívül nem neveznétek még magatokat különösen Krisztus „követőinek”, akkor ezen tettek nem számíthatnának be nektek annyira bűnképpen, mert akkor tudatlanságból hibáztatok volna; így azonban vétkeztek és bűnöztek tudatosan.

A 26. versben ígéri nektek Krisztus az Igazság szellemét, aki Istenből jő, az legyen a ti vigasztalótok és tegyen bizonyosságot Krisztusról; s ez a szelleme a kinyilatkoztatásnak és kioktatásnak Isten ereje által ezt meg is cselekedte, és most is cselekszi. Ezen erőhöz, az igazságnak ezen szelleméhez bárki fordulhat és bírhatja, azt magában, csak tudnia kell szeretni és imádkozni, csak tisztának kell lennie az igazság szellemében és értelmében. Ez az igazság-szellem, akiről Jézus szól, magas, tiszta szellemek légiója, kik mint Isten küldöttjei, nemcsak az emberiséghez, hanem a mindenség összes világaihoz eljönnek tanítás és megvilágítás végett. Lássátok, ilyenképpen volt Krisztus minden szava mély jelentőségű, az isteni bölcsesség foglalata!

TIZENHATODIK FEJEZET(*)

„Ezeket szóltam néktek”, mondja Krisztus földi életének utolsó órájában hozzánk és az összes keresztényekhez azért, hogy mindazok, akik az ő tanítványai közé sorakoznak, ehhez ragaszkodjanak, és mindezt

kövessék. Krisztus megjósolja, mi minden fog történni az Ő követőivel; s íme minden úgy beteljesült és teljesül mindenfelé még ma is. Az igazság képviselőit, a szellem hirdetőit kilökték az Istenházakból, kínozták, köpdöstek, szidalmazták őket, átok alá helyezték, és szégyenteljes kínzásoknak vetették alá őket. Ezt cselekedték emberek, keresztények, azért, hogy Isten tetszését kiérdemeljék! Isten azonban mitsem akar tudni erről a szolgálatról, erről a kiátkozásról, erről a gyűlöletről. Isten, a jóság Atyja, kire nézve semmiféle örökkévalóság sem jelent túl hosszú időt, nem akarja, hogy teremtményei közül csak egy is elveszen; **Ő át akarja változtatni a gyűlöletet szeretetre, az átkot áldásra, a poklot örök összhangra.**

Kezdtől fogva mostanig mindazok, akik az igazság mellett szólnak, üldöztetnek és elnyomatnak, úgy, ahogy azt nekünk Jézus akkor azon az estén megjósolta. S a világ mindaddig fogja ezt tenni, míg nem az igazság győzedelmeskedik a világ fölött, és Krisztus ismét a világra jövend, megújítani az Ő igéjét, az ő példáját. Mélyen elszomorodva és gyásszal eltelve voltunk azon estén, midőn Krisztus, az Úr, az ő közeli elköltözéséről szólott. Vigasztalásunkra bejelentette nekünk (7. vers) **az igazság- és a kinyilatkoztatás szellemét**, aki eljövend, hogy eltöltsön bennünket isteni kegyelemmel és erővel. Lássátok ti keresztények! Lásd emberiség! Az igazságnak ezen szelleme szakadatlanul nálatok van, folyton dolgozik az köztetek, az igazság szavait szólja a ti ajkaitok által! Ismerjétek csak meg őt jól, és fogjátok fel, tartsátok szorosán, s el ne bocsássátok magatoktól! De gyakran, amidőn kimondotta általatok a legelső szavakat, megszáll benneteket a gőg, az öntetszselgés, vagy tán még a világ véleményétől való félelem is, s akkor ti elnémultok s eltévelyedtek emberszavakba, s így elfojtjátok magatokban a folyamat, az igazság szellemének befolyásolását!

„Még sok dolgok vagynak, melyeket néktek kellene mondanom, de most el nem hordozhatjátok”. Ezen szavak alatt azt értette Krisztus, hogy ő velünk akkor a nagy kinyilatkoztatásnak csak a kezdetét, a szellemi tudományoknak csak az A-ját közölte, mert a mi szellemeink többet nem bírtak volna felfogni, s a világ számára már az is sok volt. Azt érti ezalatt, hogy sok volna még elmondani és megtanulni való, amit nem közölt még velünk, amit majd az idő folyamán

az igazság szelleme fog közölni. S íme **ez a szó napról-napra beteljesül**. Dacára a kínzásoknak és üldözéseknek, melyeket minden jövendölés és kinyilatkoztatás elszenvedett a földön, ezek manapság mégis elkészítették maguknak az utat, minden nyomorúságon, képviselőiknek minden mártíromságán keresztül. A szelleméletnek és a kinyilatkoztatás ügyének ezen jelei megszólaltak minden században. Olyan ez, mint egy vörös fonál, mely keresztülmegy az emberiség életén, olyan fonál, melyet dacára minden tilalomnak, az emberek mindenféle gúnyolódásának és kínzásának, megsemmisíteni nem lehetett.

Úgy van, el kell és el lesz mondva és kinyilatkoztatva mindaz, amit Krisztus akkor a mi gyengeségünk és a föld állapota miatt nem akart elmondani, minthogy az céltalan lett volna. Manapság azonban mi akarunk lenni ezen kinyilatkoztatás hordozói, most, mikor ahhoz elég erősek és bölcssek vagyunk. Igenis, most akarjuk mi újból hirdetni az egyetlen nagy igének és a Jézus Krisztus Messiás-szellemének igazságát. Ez pedig az igazság szelleme; a bölcsességnek és a szeretetnek isteni tiszta szelleméből származó sok szellemnek hangja! Igenis, a szellemek sokasága szól egy igét, hirdet egy tant, összességükben az igazságnak egy szellemét képezik, egyéniségeik szerint igazmondó, jósló, Istenigét hirdető szellemegyénségeknek légióját alkotják, akik egyhangúlag akarják Jézust a földön megdicsőülve látni, s az Ő jogát, számára megszerezni. Ez a sokszámú egységes hang nem közönséges földi embernek mondja Őt, nem tagadja az Ő műveit, és nem magyarázza azokat emberi módon. Nem bizony, hanem úgy állítja Őt oda, mint Isten szellemének elsődjét, mint az Atya küldöttjét, aki eljőve, megváltani bűneiből a földet, kiengesztelni a föld embereit és szellemeit Istennel. Krisztus művei a szellemi erőnek és a fluidikus hatványozottságnak legmagasabb természettörvényére helyeztetnek. Ezen lényegiség törvényét veletek közölni, arra rámutatni kötelesség, mert a század értelmiségi iránya biztos (pozitív) alapját keresi mindannak, amit felfogni és hinni kelljen.

Krisztus a 16. versben nemcsak a szenvedés napjait követő feltámadását említi, hanem az ő szellemi újabb megjelenését is a földön olyankor, amidőn nagy lesz a zűrzavar és a gyász; olyankor, amidőn az Ő szava s az Ő szeretettának tisztasága a legkegyetlenebbül el lesznek nyomva. Olyankor, amidőn csak emberszó fog uralkodni, s

a szellemek az anyagnak fognak szolgálni! Annál nagyobb lesz azonban örömük Krisztus újabb megjelenésekor, az Ő jóslatának és ígénének beteljesülésekor; akkor, igenis, igazsággá lesz a kinyilatkoztatás szellemének szava, aki a **13. vers szerint** nem önmagából szól. Halljátok csak meg! Óh emberek, most ezen órában, azt az isteni kinyilatkoztatást, mely nem önmagából szól, hanem azt mondja, amit meghalott az isteni bölcsességtől, s azután hirdeti az embereknek.

A **28. vers** szerint Krisztus Istentől jött, az ősvilágosság tűzhegyéről, az örök szeretet, egyetértés és jóság köréből, és visszatért a maga országába, az Atya-Istenhez. Legyen nektek békétek Jézusban, óh emberek! Mert Ő leküzdött mindent, és oszt nektek mindenből.

TIZENHETEDIK FEJEZET(*)

Ezen fejezet tartalmazza a Megváltó legfenségesebb szavait, az Ő szeretetének legmélyebb, legbensőbb imáját! Hadd imádkozzuk Vele, és hadd ismételjük e szavait! Elmondotta azokat a vacsora elfogyasztása után, azon óra után, amelyben mi Őt, a kenyeret törve, megdicsőítve, megláttuk isteni világosságban, fényalakoktól körülveve! Egy pillanata volt ez a legmélyebb áhítatnak, fenséges, Istenben való elmerülésnek! És monda Jézus: „Ezen vacsora maradjon nektek emlékeztetőül” a mai napra, ünnepeljétek azt, mint szellemi örömlakomát, melynél én mindig jelen akarok lenni szellemben és erőben. És felemelte szemeit az égbe Istenhez, az Atyához és könyörgött erőért és megdicsőítésért, hogy igazságosan betölthesse a most következő nehéz órákat. Kimondhatatlan kin töltötte el szellemét, mert maga előtt látta az összes szenvedéseket; a gúnynak minden szavát, a becsmérésnek minden faját fokozott mértékben érezte meg!

Jézus uralkodott a maga testén, hatalmában bírta azt és képes volt vele rendelkezni. De az Ő küldetésének és áldozatának betöltéséhez tartozott, hogy nemcsak szellemileg, hanem emberileg is kellett szenvednie. A földön való megjelenése, azon való élete már egymagában is végtelen nagy áldozat volt részéről. Gondoljátok csak el, elhagyta Isten közelségét, az örök igazság és világosság országát, azért, hogy a földön az emberiséget megváltsa bűneiből! A testet öltött emberszellemek elfelejtik az általuk elhagyott szellemi birodalmat,

mindaddig, míg emberi testben járnak a földön; Jézus azonban határozottan tudta, hogy honnan jött, és mi mindent hagyott Ő el az emberek kedvéért - s ebben áll az Ő áldozatának fokozottsága. Valamely kényesen és finomul nevelt királyfira nézve bizonyára nagy megpróbáltatás volna, ha hirtelen beleesnék durva, vad, tisztátlan emberek kezébe, akik őt szellemi durvasággal bántalmaznák, és testi fájdalmakkal öldösnék. Így járt Krisztus. Összehasonlítva a világosság országával, melyből Ő idejött, a föld valami borzasztó rablóbarlang. Mennyire furcsának és kínosnak tetszhetett neki ez a földi élet, az embereknek ez a bűnös üzérkedése!

A 3. versben így szól Krisztus: **„Ez pedig az örök élet, hogy tégedet egyedül ismerjenek lenni igaz Istennek, és akit elbocsátottál, a Jézus Krisztust”**. Ez a vers világos és megérthető; itt nincs szó háromfelé osztásról, az Isten-egyéniség lényegének feldarabolásáról és újra egyesítéséről. Itt nincs szó a különféle egyházaknak és felekezeteknek a bizonyosság tekintetében sokféle felfogásairól, amiben sem ész, sem logika nincs. **Hát talán Krisztus úgy, ahogy jelentkezik a maga egyéniségével, mint egy Istennel egyező szellem, mint az Atya küldöttje, aki a megváltáshoz hatalmat és erőt nyert Istentől, nem elég jó és magasztos nektek? Kellett nektek az Istenséget feldarabolni, három Istent teremteni? Nem tudtátok ti megkülönböztetni tanulni egymástól Istent, a nagy Teremtőt és az engedelmes Messiást?** Mikor pedig Krisztus maga, Istennek legelső tisztelője, parancsolja nektek, hogy egyedül Őt imádjátok, önmagát pedig ezen Isten küldöttjének nevezi, akit Ő imád!

Óh emberek, milyen messze vagytok ti a Jézus szónak helyes megértésétől, és mennyire elferdítettétek azt! Ismerjétek csak fel az egyedül igaz Istent, s akit Ő elküldött, a Jézus Krisztust, miként ez azt nektek mondja a 3. versben!

4-10.vers. Jézus dicsőítette Istent a földön és dicsóíti Őt ma is azok által, akik követve Krisztus tanait, szolgálnak Istennek szellemben és igazságban; és az imák meghallgatása által, melyeket az emberek Jézus nevében, az Ő ígéreteire támaszkodva, intéznek Istenhez. Jézus önmagában hozta el nekünk az isteni küldetés fogalmát, s mi azt átvettük Tőle s adtuk tovább, s ez a missziófogalom tovább él sok em-

ber szívében a keresztyénység nagy zavarai és vizsáljai közepette. Vanak mindig egyesek, akik mégis felfogják Krisztus szellemét, és magukban hordják a nagy Krisztus-gondolat egyesülését, s áthidalni tudják valódi keresztyén szeretettel az egyházi szakadások örvényeit. Ezen a szent estén Krisztus lelkének mélyéből könyörög az Atyához azokért, akik igazán felismerik és követik az Ő szavát. Ezek szellemileg egyek Jézussal és Istenhez tartoznak.

A 11-23. versekben Krisztus ismét szeme előtt tartja az egységet, a békét, mely tartsa össze az Ő követőit. Azt kéri Istentől, hogy legyenek ők egyek vizsály- és civakodás nélkül.

Előre látta Ő, hogy ők vizsálykodni fognak az ő szavai fölött, és hogyan fogják elferdíteni az ő tanát; azért könyörög Istenhez: „Tartsd meg a Te neved által őket, hogy egyek legyenek, mint mi”. Bírják ők is azt az egységet és erőt, mely Jézust Istennel köti össze. Isten, a Messiás és a megváltott emberiség, ez aztán az igazi Háromság; ebben higgyetek, mert ez pozitív igazság.

A 12. versben említett „a veszedelemnek ama fia”, Júdás, a ledöntött elsödszellelem -képe minden visszásságnak - mely megjelent azért, hogy Jézust a maga legbensőbb életében háborgassa, akadályozza, vagy lehetőleg gyengítse. Mely fonáság visszfényét bírja a minden magasztosat tagadó emberiségben - önmagától tévedt le a törvénynek és a jónak útjáról. Beleveszett a törvénytelenységnek valami örökkévalóságába, és kénytelen újból megkeresni a törvényt, kénytelen az utat újból megtalálni kimondhatatlan fáradalmak, munka és vezeklés által, miként a visszás emberiség, mely tévedésben botorkál és mégis kénytelen megtalálni valamikor az igazat.

A 15-16. versekben Jézus könyörög Istenhez, hogy segítsen azoknak a jó szellemeknek, akik mint testet öltött emberek hirdetik a földön az Ő igéjét, mert Ő tapasztalta, milyen nehéz az élet a földön, milyen irtózatos ott a bűn, és mennyire megfélemlíti ez azokat a hirdetőket; azért könyörög Ő mindazokért, akik megváltó missziókat lesznek teljesítendőek a földön.

A 24. versben Jézus világosan megmondja, hogy Ő volt még mielőtt létezett a föld; ő tehát a kezdetnek egyik elsődje, aki sohasem szakította meg az Istennel való egységét, aki Istent kezdettől fogva szerette és parancsolatainak egyikét sem sértette meg; épp ezért szereti

is Őt Isten, mint a földön egyszülött fiát. Krisztus kéri az Atyát, hogy fogadja be az Ő követőit és hűséges tanítványait is oda, ahol ő van, hogy ezek Nála legyenek, az Ő dicsőségében, az Ő szeretetében.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET(*)

A szeretetnek és az imának eme szavai után Jézus önkényt alávetette magát azoknak az összes kínoztatásoknak és megaláztatásoknak, melyek halálát megelőzték, s azzal végződtek. Neki lett volna hatalma és ereje mindezt elkerülni; csak hogy ily eljárása ellenkezett volna az Atya akaratával s a saját missziójával. Mint engedelmes Fiúnak meg kellett hoznia az áldozatot, melyhez tartozott az is, hogy Ő éppen, mint az emberiség megváltója emberileg szenvedjen s így a megváltás terhét embertermészeti módon megérezze. Történjék pedig ez az Ő második természete, fizikális emberi természete által, hogy megváltsa mindazokat, akik Benne hisznek, hogy az összes bűnök jóvá tétethesenek.

Így látjuk Őt mint embert s egyúttal mint elsődszellemet eltérni a legnagyobb fájdalmakat, azokat viszonzni a legnagyobb szeretettel, kifejtteni a legmagasabb akaraterőt. Idegaurás módon érezte meg a testi fájdalmakat, szellemileg a lelki szenvedéseket. Így töltötte be megváltási hivatalát, hogy mindazok, akik Benne hisznek és Istenhez a Messiás nevében fordulnak, meghallgatást és megváltást nyerjenek. **Önként** vette fel a keresztet, önkényt járta végig a szenvedések útját, mint bántalmazott, kigúnyolt, elítélt ember, mint szabad, magasztos, isteni **szellem**. Ennek a megváltási misszióknak általános és nagy célja: kiengesztelni az ellentétet a törvénnyel, összhangzatosá változtatni a világegyetemet.

Óh, kedves emberek, bámuljátok csak Jézus türelmét és szenvedését, miképp le nem tért egy hajszálnyira sem az Ő törvényes útjáról! Pétert nyugalomra inti, midőn a szolgának elvágta a fülét és szólt hozzá: „**Avagy nem kell-é meginnom a pohárt?**”

Emberek, ha benneteket hamisan ítélnék meg, ha becsmérelnék, sőt ha elítélnék benneteket, akkor olvassátok el figyelemmel Jézus szenvedéseinek történetét és vegyetek példát az Ő kitartó szeretetéről! Már valami jelentéktelen szócska haragra lobbant benneteket és a kardhoz nyúltok, hogy megvédjétek azt, amit ti becsületnek neveztek - bármily

áron. Hát Jézus - vajon nem lett volna Neki ereje, mindazokat legázolni? De Ő nem alkalmazta ezt az erőt, hanem megmaradt az életnek és a misszióknak törvényében, mely neki előírta, hogy szenvedjen és túrjon!

A 36. versben mondja Jézus Pilátushoz: „**Az én országom nem emberi, hanem szellemi**”. Én hordozója vagyok az igazságnak és a világosságnak, ezeket nem bírják el az emberek; csak a hozzám hasonló szellemek fognak engem megérteni és megismerni, a többiek pedig gúnyolódni fognak, mert nekik fáj az igazság és a világosság. Jézus szavai megragadták Pilátust, aki csodálkozással eltelve nem volt képes Benne hibát találni. Azt remélte, hogy kiszabadítja őt a nép kezéből, ha melléje állítja Barabást, a hírhedt gyilkost, akinek kivégeztetését kétségtelenül valamennyien kívánták. Csakhogy a nép meg volt vesztegetve a farizeusok pénzével, és beszédek által fellázítva követelte Krisztus keresztre feszítését. Szelíden és nyugodtan nézte Jézus azt a népet, mellyel ő annyi jót cselekedett, melynek annyi segílyt hozott a szenvedések között, s mely őt még röviddel ezelőtt imádta és dicsőítette. Igenis, nézte őt, ezt a népet, mely most világosan követelte az ő halálát - és imádkozott érte!

TIZENKILENCEDIK FEJEZET(*)

És Jézust a vitézek megostorozták, kigúnyolták, kikacagták, - s ő eltűrte ezt. Szelíden, nyugodtan, eltelve türelemmel és szeretettel ment ő keresztül szenvedésein, példaképpen mindenki számára! Pilátus megkönyörült Jézus szenvedésein, még most is meg akarta őt menteni a legocsmányább haláltól; de nem lehetett! A farizeusok bosszúja nagyon is hangosan nyilatkozott az elvakított nép által, mert ez még hevesebben követelte Krisztus megfeszítését.

Pilátus még egyszer beszélt Jézussal egyedül, ekkor monda neki az Úr, hogy az, aki őt elárulta, viseli a legnagyobb felelősséget az ő haláláért, nem pedig ő, Pilátus; és hogy senkinek sem volna hatalma Őt megölni, ha Ő nem önkényt adná oda magát áldozatul az emberek kiengesztelése- és megváltásáért. Pilátust nem engedte nyugodni a lelkiismerete, még egyszer szólott a néphez: „íme, látsátok, Ő maga mondja, hogy Ő a ti királytok”. Itt azonban nem hasz-

nált már a szó, mert az emberek azon szellemek befolyása alatt állottak, akik Jézust, az elsődsszellemet megalázva, kigúnyolva és megölvé akarták látni. És Jézus megtette az utat a kereszthalál felé!

Kedves emberek, hogyan magyarázzam meg, hogyan írtam ezt le nektek?! Ugyan, nem érzitek azt át önmagatok, amikor olvassátok az evangéliumot? Nincs itt szükség a magyarázatnak egyetlen szavára sem! Olvassátok csak, olvassátok az evangéliumi történetnek egyszerű szavát és sirassátok, óh emberek, az Úr szenvedéseit, melyeket a bűnösök helyett az ellentét kiegyenlítéséért szenvedett. Ujjongj, óh emberiség! E szenvedések hoznak neked megváltást, megszabadulást a bűntől és szükségtől, ha méltánylod azokat. „Asszony, ímhol a te fiad!” Tehát már nem anyának nevezte Máriát - ő csakugyan képe volt csak egy anyának, az Ő teremtettestének tiszta hordozója, a tisztaság és szeretet magas hatványa. Jézus szenvedéseire legközelebb állottak az övéi, mert ő is átélte úgy, mint Jézus, az összes szenvedéseket és kínokat idegaurás módon és szellemileg! Most pedig megparancsolta nekem a Mester, hogy legyek neki hűséges fia - s én az is voltam neki élete végéig.

Nekem és az Ő összes követőinek akkor majd meghasadt a szívünk az Ő szenvedéseinek láttára; de bírtuk az Ő feltámadásának ígéretét, az ő megdicsőülésének reményét, amit kinyilatkoztatni kellett a világnak. A világnak meg kellett látnia, hogy Ő királya az összes embereknek, Istennek Fia! Ez a hit tartott meg bennünket. A próféták jóslatainak és jóvendöléseinek teljesülése itt minden pontban, minden tényben feltűnően hű és igaz. Jézus kimúlt, szelleme megszabadult a buroktól; de Ő körülvette azt, mintegy összetartva, mígnem elérkezik a felbomlás ideje. A föld emberei számára már nem volt ő a látható, élő emberfia, azért mondta: „Elvégeztetett”.

Igenis, el volt végezve az a nagy mű, a legnagyobb szeretetáldozat be volt fejezve! Most átvettük az Ő testét, s elhelyeztük a sírban, várva az Ő ígéretének teljesülését és feltámadását. De a farizeusok is gondoltak ezen ígéretére, azért jól őriztették, sőt lepecsételtették a sírt. Még most is azt hitték, hogy hatalmukban bírják Őt, és gögjükben hatalmasabbnak képelték magukat, mint Isten igéjét, a prófétáknak és Jézusnak ígéreteit!

HUSZADIK FEJEZET(*)

Bánat és fájdalom töltötték el valamennyiünk keblét Jézusnak sírba fektetése után! Az **Ő szavai, feltámadásának ígérete lebegtek előttünk. De nem mindnyájan fogták fel helyesen ezt az ígéretet. Sokan azt hitték, hogy az Úr, miként ezt gyakran tette, csak képtelenül beszélt. Bánat teljesen vártuk tehát a legközelebbi napokat.** Midőn a jámbor asszonyok a sírhoz mentek, akkor üresen találták azt, és két pompás alak állott mellette, akik jelentették nekik Krisztus feltámadását. Igen, az Úr maga nyilatkozott meg Mária Magdolnának. Első pillanatra nem ismerte meg Őt, nem tudta felfogni, hogy Ő legyen az. De midőn feléje hangzott az Ő édes, szelíd hangja, akkor megértette, hogy a halottakból feltámadott Mester szólt hozzá. Most visszajöttek az asszonyok hozzánk, jelentve nekünk a Mester megdicsőülését, és mi sietve odaszaladtunk a sírhoz és csak a lepedőket láttuk ott fekve. Háládatossággal eltelve fogadtuk a Mester szavait, melyeket Mária Magdolna velünk közölt, s melyekkel ő bennünket **(17. vers)** saját testvéreinek és Istent az ő és a mi Atyánknak nevez. Lássátok meg ebben a legszentebb közösséget és egygyélevést Krisztussal s általa az Atya-Istennel.

Ugyanazon napon az esti órában megjelent a Mester nekünk is, midőn együtt voltunk, és pedig ugyanazon személyiségében, ahogyan járt a földön. Felénk hangzott az Ő kedvelt üdvözlése: „Békesség nektek!” És hogy mindnyájan, még azok is, akik gyengébb hitűek voltak, megismerjék, hogy megtudják valamennyien, hogy Ő keresztre feszített, azért megmutatta nekünk, perisprit-testén a sebek ismertető jeleit. Midőn Jézus a keresztfán testét elhagyta, - úgy mondom - megtartotta azt még, úgy, hogy kívülről hatott reá; midőn pedig ez a test a sírban el volt helyezve, akkor Jézus annak a buroknak összes fluidjait és erőit magához vonzotta, szétosztva és átszellemesítve azokat testének korábbi képéhez hasonlóan. Tette ezt ugyanazon törvények segítségével, amelyek szerint azt a testet létrehozta; az emberi alakot átszellemülten magára öltötte, szétosztva az előbbi anyagot - és tette ezt nem valami csoda által, hanem a törvények erejénél fogva.

Fölvenni az előbbihez hasonló testet, azt átszellemesíteni: törvény, mely a fluidok természetén, a szellemi vegytan törvényein ala-

pul. Erre minden szellem képes, ez az ő lényegiségéhez tartozik; csak-hogy nem minden szellem képes erre egyformán jól és könnyen. Lát-hatjátok ebből, hogy Jézus e tekintetben sem lépett ki a törvényből, most is teljesen törvényes igazságosság szerint járt el, mely magában foglalja a tökéletességet. „Jézus reánk lehelt”. Ezzel ellátott bennünket a legkitűnőbb szellemi delejjel.

A 23. vers szavait sokszorosán elferdítették és félreértették. Krisztus mondta nekünk: „Valakiknek megbocsátjátok bűneiket, megbocsátatnak nekik; akiknek megtartjátok, megtartatnak”. Ezt mondta Ő nekünk, miután reánk lehelt, bennünket megvilágosított és megerősített. Felruházott különösen bennünket a megismerés erejével, melyet egyetlen ember sem képes tovább átruházni másra. **Ő adott nekünk, az Ő testvéreinek, ahogyan előbb nevezett bennünket, személyesen a saját maga erejéből és bölcsességéből, mert mi hivatva voltunk arra, hogy az ő tanának alappillérei, az Ő igazságának terjesztői legyünk. De azt, amit Krisztus maga személyesen adott az Ő tanítványainak, azt egyetlen ember, embernek egyetlen hatalmi szava sem képes adni másnak. Csak Krisztus adhatja azt, s adja még manapság is.** S ebben részt vehet az egész emberiség, nem pedig valamely különös, szabadalmazott osztály. Minden ember manapság is egygyé lehet Krisztussal, erőben, bölcsességben és szeretetben, ha ezt akarja, ha imádkozik és javul. Nem előnye ez bizonyos embereknek, s egyetlen ember sem bír azzal a hatalommal, hogy mást ezen előnyökben részesítsen. Előnye ez mindazoknak, akik e Jézust ismerik, szeretik, őt követik szellemben és igazságban. Csak aki maga kiváló, képes megítélni, kinek lehet a bűnöket megbocsátani és kinek nem. Csak aki maga tiszta, bölcs és igazságos, fog közeledni az isteni tisztasághoz, bölcsességhez és igazságossághoz, következésképpen ítéletében Vele megegyezni. Isten változatlan s az Ő törvényei szintén, dacára az emberek ferdítéseinek.

Ha tehát néhány ember olyan hatalmat ragad magához, mellyel csak Isten maga bír, és melyet csakis Ő nyújthat szellemeknek és embereknek bizonyos isteni célokra, és melyet csak olyanoknak nyújt, akik kiválóságuknál fogva Hozzá legközelebb állnak: akkor azok vétkeznek Isten ellen. „Mivelhogy láttál enge-

met, Tamás, és hittél; boldogok, akik nem láttak és hittek”. Ezen szavak mindazokra illenek, akik a mostani spiritiszta kutatásoknál mindig csak hatásokat hajhásznak és fizikai bizonyítékok nélkül semmit sem akarnak hinni. Ezek azok, akiknél elmélet, bölcsélet, a szellemekről való fogalom nem számít semmit, s akik mindig csak emberileg látható és fogható bizonyítékokat követelnek. Ezek a spiritiszta materialisták, ezek képezik az akadályokat az igaz felvilágosodás útján; mert csak az tekinthető igaz felvilágosodásnak, amit felfoghat az ész, az értelem, amit megerősít a logika, nem pedig az, amit csak az érzékek észlelnek logikus magyarázat nélkül.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET(*)

Nemcsak ezt, hanem még sokkal többet kellene előadnom Jézusnak velünk lefolytatott szellemi életéből egészen azon napig, amidőn Ő az összes tanítványok szemeláttára ünnepélyes búcsút véve tőlünk, eltűnt a felhők között. Felhoztam ezt a példát, mert az Úr így akarta. Most átadta az általa hátrahagyott kis nyáj irányítását és vezetését Péternek. Midőn Jézus felhívására Péter világos nyilatkozatot tett Iránta táplált szeretetéről és Jézus e szavakat intézte hozzá: „Legeltesd az én juhaimat”, akkor egész nyomatékosan szívébe fogadtatta vele a hátrahagyott tanítványokat. Mért nem énhozzám intézte az Úr e szavakat: „Legeltesd az én juhaimat”, - hozzám, ahhoz a tanítványhoz, akit szeretett, aki mindig az Ő oldalánál ült, s akit egy szellemi kapocs bensőbben kötött Hozzá, mint az összes többi tanítványokat? Mert éppen az Úr bölcs volt és igazságos, Ő látta és tudta, hogy Péter bír azokkal a tulajdonságokkal, melyek szükségesek a nyáj vezetéséhez e világ számára. Neki hivatása volt e világon prédikálni és intézkedni, nekem pedig szellemileg látni és írni.

Befejezem e magyarázataimat ugyanazon szavakkal, amelyekkel befejeztem evangéliumomat: „Egyebek is, pedig sokak vagynak, melyeket Jézus cselekedett, melyek, ha egyenként, megírattnának, azt vélem, hogy e világ sem foghatná be a könyveket, amelyek írattnának”. **Ámbátor Ő felszállt a mennybe, még sem hagyott el bennünket soha; nálunk maradt, miképp azt nekünk megígérte, és még ma is ott van mindazoknál, akik megismerik Őt szellemben és igazságban. Ámen.**